

РЕНДИ
АЛКОРН

ПРИНЦИП
БОГАЋЕЊА

ИКОНОС
Београд, 2008.

Наслов оригинала на енглеском језику: The Treasure Principle by Randy Alcorn Copyright © 2001 by Eternal Perspective Ministries , Published by Multnomah Books a division of Random House, Inc. , 12265 Oracle Boulevard, Suite 200 , Colorado Springs, Colorado 80921 USA

Сва права за неенглеска издања: Gospel Literature International, P.O. Box 4060, Ontario, California 91761-1003 USA

Овај превод је сачињен у договору са Multnomah Books, a division of Random House, Inc.

Преводилачка и издавачка права за српски језик © (2008) Удружење за очување, неговање и промоцију духовног хришћанског наслеђа „Иконос“, ПП 37, 11060 Београд

Издавач: Удружење „Иконос“; ПП 37; 11060 Београд

www.twt-serbia.org

Одговара: Жарко Ђорђевић

Уредник: Драшко Ђеновић

Превод: Тања Браун

Лектура: Ненад Тунгуз

Техничка припрема: Studio GARAGE – Панчево

Штампа: Curent – Београд

Тираж: 500 примерака

ISBN:

Објављивање ове књиге финансијски су потпомогли:

Омладински покрет „Мрежа“,

Народног фронта 80 , 21000 Нови Сад

e-mail: mreza@yahoо.com и

Удружење хришћана седмог дана,

ПП 7 , 22323 Нови Сланкамен

www.hriscanisedmogdana.org.rs

Сви библијски текстови преузети су из Старог завета у преводу Ђуре Даничића, а из Новог завета у преводу проф. др Емилијана М. Чарнића.

ПРЕДГОВОР	6
ПРВО ПОГЛАВЉЕ	
<i>Закојано благо</i>	8
ДРУГО ПОГЛАВЉЕ	
<i>Радост која расте</i>	26
ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ	
<i>Поглед усмерен на вечност</i>	44
ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ	
<i>Барикаде на њују давања</i>	57
ПЕТО ПОГЛАВЉЕ	
<i>Како иочети</i>	75
ШЕСТО ПОГЛАВЉЕ	
<i>За ујраво ово време</i>	98
31 ПИТАЊЕ ЗА БОГА	122
НАПОМЕНЕ	155
МАТЕРИЈАЛИ	157

ПРЕДГОВОР

Целог свог живота ти си у лову на благо. Трагаш за савршеном особом и савршеним местом. Исус је та особа; небо је то место. Ако си хришћанин, ти си већ упознао ту особу и већ си на путу за то место.

Међутим, овде постоји један проблем. Ти још увек не живиш са том особом и још увек не живиш у том месту!

Можда редовно идеш у цркву, молиш се и читаш Библију. Али живот и даље може бити тежак, зар не? Из дужности стављаш ногу пред ногу, тешко корачајући преко врућег, оголеног тла, чезнући за радошћу коју не можеш наћи, за благом које ти измиче.

Исус нам је испричао баш такву причу. Ради се о сакривеном благу које, једном пронађено, доноси радост која мења живот. Али пре него што пођемо на наше мало путовање, желим да схватиш једну ствар. Неке књиге покушавају да те мотивишу да дајеш из осећаја кривице. Ово није једна од тих књига.

У овој књизи се ради о нечем другом – о радости давања. Принцип богатства је закопан већ дуго времена. Време је да га ископамо. То је једноставна, али дубока идеја са радикалним резултатима. Када је будеш схватио и спровео у праксу, ништа више неће бити као пре. А веруј ми, нећеш ни желети.

Када пронађеш тајну радости принципа богаћења, гарантујем ти да никада више нећеш бити задовољан са мањим од тога.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

ЗАКОПАНО БЛАГО

*Није луд онај који даје оно што не може да задржи
да би добио оно што не може да изгуби.*

Џим Елиот

Замислите да је први век. Вруће поподне. Један Јеврејин хода сâм са штапом у руци. Његова рамена су погнута, сандале покривене прашином, туника умрљана знојем. Међутим, он не застаје да се одмори. Има неодложан посао у граду.

Он скреће са пута у поље, тражећи краћи пут. Власнику поља то не смета – путницима је дозвољена ова услуга. Поље је неравно. Да би одржао равнотежу, он забада свој штап у земљу.

Туй! Штап удара у нешто тврдо.

Он застаје, брише чело и удара поново.

Туй! Нешто је испод, али није камен.

Уморни путник говори себи да не сме да се

задржава. Али његова радозналост му не допушта да настави пут. Убада земљу. Зрак сунчеве светлости се одбија о нешто. Путник се баца на колена и почиње да копа.

Пет минута касније, златни ковчег је откопан. Изгледа као да лежи ту већ деценијама. Путнику срце снажно лупа док разбија зарђали катанац и отвара ковчег.

Златни новац! Накит! Драго камење у свим бојама! Благо које вреди више од било чега што је икада замисљао.

Дрхтавим рукама путник прегледава новац скован у Риму пре више од седамдесет година. Мора да је неки богаташ закопао овај сандук и изненада умро, а тајна о месту где је закопано умрла је са њим. Нема ни једне куће у близини. Сигурно садашњи власник овог поља нема појма да је благо овде. (Узгред, приче увек имају важну сврху. Сврха ове приче није препорука да се искористи незнање једног земљопоседника, него да се радосно одреагује на налажење закопаног блага).

Путник затвара поклопац, затрпава ковчег и обележава место. Окреће се назад, креће својој кући – али сада он више не иде тешким корацима. Он скакуће као мали дечак, широко се осмехујући.

Какав проналазак! Невероватно! Ово благо мора бити моје! Али не могу тек тако да га узем – то би била крађа. Ко год поседује то поље, поседује све што је у њему. Али како могу да приуштим себи да га купим? Продаћу моју фарму...и лешину...и све моје алатке... моје драге волове. Да, ако продам све, то би требало да буде довољно!

Од тренутка када је пронашао благо, путников живот се мења. Благо заробљава његову машту, постаје предмет његових снова, његова референтна тачка, нови центар равнотеже. Сваки нови корак путник предузима мислећи на ово благо. Он доживљава корениту промену свог начина размишљања.

Исус је представио ову причу у једном стиху: „Царство небеско је слично благу сакривеном у пољу, које човек нађе и сакри, па од радости своје иде и продаје све што има, те купује ону њиву“ (Матеј 13,44).

Неки људи верују да овај одломак говори о људима који пронађу Христа и Његово царство као благо. Други верују да говори о Исусу који је дао свој живот да би, као своје благо, задобио људе и царство којима ће владати. У оба случаја, извесно је да осликава радост проналажења великог и вечног блага, а та радост је далеко вреднија од цене коју треба платити да би се то благо стекло.

Као што ћемо видети, библијска основа за принцип богаћења није овај одељак, већ Матеј 6,19-21. Поред тога, Матеј 13,44 служи као јасна слика радости предавања мање значајног блага да би се пронашло оно које је далеко важније.

.....
**Бог гледа
 на нашу веру и
 финансије
 као на нешто
 нераздвојиво.**
 .....

**ПОВЕЗАНОСТ
 НОВЦА И ВЕРЕ**

.....
 Прича о сакривеном благу је једна од многих илустрација које је Исус дао објашњавајући начин на који треба да располажемо новцем и својином. Заправо, петнаест процената од свега што је Христ говорио односи се на ову тему, а то је више него Његова поучавања о небу и паклу заједно.

Зашто је Исус стављао толики нагласак на новац и својину? Зато што постоји основна веза између нашег духовног живота и тога како размишљамо о новцу и располажемо њиме. Ми можемо да покушамо да раздвојимо нашу веру од наших финансија, али их Бог види као нераздвојиве.

Дошао сам до овог разумевања када сам једном приликом, пре више година, у авиону читао Еванђеље по Луки, 3. поглавље. У овом поглављу Јован Крститељ је проповедао великом броју људи који су се окупили да га чују и буду крштени. Три различите групе питале су га шта треба да ураде да би родили род покајања. Јован даје три одговора:

1. Свако треба да подели одећу и храну са сиромашнима (стих 11).
2. Цариници не треба да присвајају вишак новца (стих 13).
3. Војници треба да буду задовољни својом платом и да не изнуђују новац (стих 14).

Сваки од ових одговора се односи на новац и својину. Међутим, нико од ових људи није поставио Јовану ниједно питање о новцу! Они су питали шта треба да раде да би показали род духовне промене. Дакле, зашто Јован није говорио о неким другим стварима?

Док сам тако седео у авиону, схватио сам да наш приступ новцу и својини не само да је значајан, већ је од централне важности за наше духовне животе. Богу је то толико велики приоритет да Јован Крститељ није могао да говори о духовности, а

да притом не говори о томе како треба руковати новцем и својином.

Иста ствар ми постаје очигледна и у другим одељцима. Закеј је рекао Исусу: „Види, Господе, дајем половину свога имања сиромасима, и ако сам од кога што изнудно, враћам четвороструко“ (Лука 19,8).

Како је Исус одговорио? „Данас је дошло спасење овој кући“ (стих 9). Закејев нов, радикалан приступ новцу је потврдио да је његово срце било промењено.

Затим, ту су били и нови обраћеници из Јерусалима који су ревносно продали своје имање да би дали људима у потреби (Дела 2,45; 4,32-35). Такође су и окултисти из Ефеса доказали да је њихово обраћење било истинито када су спалили своје окултне књиге, чија би се вредност данас могла проценити у милионима долара (Дела 19,19).

Лик сиромашне удовице се издваја са страница Светог писма. Она даје два новчића, а Исус је похваљује: „Она од своје немаштине стави све што је имала“ (Марко 12,44).

У потпуној супротности, Исус је говорио о једном богатом човеку који је све своје богатство потрошио на самога себе. Он је испланирао

да сруши своје житнице и да изгради веће да би напунио своје складиште, могао рано да се пензионисхе и ужива у лагодном животу.

Међутим, Бог је овог човека назвао безумником, рекавши: „Ове ноћи тражиће твоју душу од тебе; чије ће бити оно што си припремио?“ (Лука 12,20).

Највећа оптужба против њега – и доказ његовог духовног стања – је да се он богатио за себе лично, али се није богатио у Богу.

Када је богати младић наваљивао на Исуса питајући како да добије вечни живот, Исус му је рекао: „Продај своје имање, и дај сиромашнима и имаћеш благо на небу, и хајде за мном“ (Матеј 19,21). Овај човек је био обузет земаљским богатством. Исус га је позвао на нешто више – на небеско богатство.

Исус је знао да су новац и имање били бог овом младићу. Он је разумео да тај човек не би могао да служи Богу уколико не би свргнуо са трона свог идола – новац. Овај човек је сматрао да је цена за то била превелика. Жалосно, он је отишао од правог богатства.

ПАМЕТАН ИЛИ ГЛУП?

Овај младић није био вољан да одустане од свега што је имао да би задобио много веће благо, али наш путник на пољу јесте. Зашто?

Зато што је путник схватио шта би тиме добио.

Да ли вам је жао путника? Уосталом, његово откриће коштало га је свега што је имао. Ипак, ми не треба да сажаљевамо овог човека; ми треба да му завидимо! Оно што је он жртвовао бледи у поређењу са његовом наградом. Размотрите однос трошкова и добити – добит далеко превазилази трошкове.

Путник се за кратко време жртвовао да би добио дугорочну награду. „Коштало га је свега што је поседовао“, можда ћеш јадиковати. Да, али му је донело све оно што је било важно.

Ако пропустимо израз „од радости своје“, пропуштамо све. Овај човек није разменио мање благо за веће из осећаја дужности, већ радости. Он би био луд да није урадио управо оно што је урадио.

Христова прича о благу у пољу је поука која се односи на небеско благо. Наравно, без обзира на то колико је велика вредност земаљског блага,

оно ће бити безвредно у вечности. У ствари, управо је то она врста богатства на коју људи троше свој живот. Исус апелује на оно што ми вреднујемо – привремено, земаљско благо, да би показао подударност са оним што бисмо *ипребали* да вреднујемо – вечно, небеско благо.

Давид је говорио о таквом благу: „Радујем се речи твојој као онај који задобије велики плен“ (Псалам 119,162). Божја Реч и обећања су вечно благо и откривање тог блага доноси велику радост.

У Јеванђељу по Матеју, 6. поглављу, Исус у потпуности открива темељ онога што ја зovem принцип богаћења. Ово је једно од Његових најзапостављенијих поучавања:

„Не сабирајте себи блага на земљи, где мољац и рђа уништавају и где лопови поткопавају и краду; него сабирајте себи благо на небу, где не уништава ни мољац ни рђа, и где лопови не поткопавају нити краду. Јер где је благо твоје, онде ће бити и срце твоје“.

(Матеј 6,19-21)

Размислите о чему овде Исус говори: „Не сабирајте себи блага на земљи“. Зашто да не? Зато што су земаљска богатства лоша? Не. *Зашто што она не трају дуго*. Свето писмо каже:

„Хоћеш ли бацити очи своје на оно чега брзо нестаје? Јер начини себи крила и као орао одлети у небо“ (Приче Соломунове 23,5). Каква слика! Следећи пут када будеш купио нешто вредно, замисли како добија крила и одлеће у небо. Пре или касније, оно ће нестати. Кад нас Исус упозорава да не сакупљамо благо на земљи, то није само због тога што би то богатство *могли* да буде изгубљено; то је зато што ће оно *сиђурно* бити изгубљено. Или ће нас напустити док живимо, или ћемо га ми напустити кад умremo. Нема изузетака.

Замисли да си жив на крају Грађанског рата у Америци. Живиш на југу, али си са севера. Планираш да се вратиш кући чим се рат заврши. Боравећи на југу накупио си доста новца који се тамо користи. Сада претпостави да знаш да ће север победити у рату и да је крај веома близу. *Шта ћеш урадити са својим новцем?*

.....
**Гомилање
 земаљског блага
 није само
 погрешно.
 Оно је
 једноставно глупо.**
 .....

Ако си паметан, за тебе ће постојати само један одговор. Ти би одмах требало да замениш свој новац за онај који се користи на северу – једини новац који ће имати вредност када рат буде окончан. Задржи само онолико новца у јужној валути колико ће ти требати да исплатиш своје краткорочне потребе.

Као хришћанин, ти имаш знање о коначном светском преврату који ће бити изазван Христовим доласком. Ево најбољег савета о томе како да улажеш свој новац: земаљски новац ће постати безвредан када се Христ врати или кад ти умреш, шта год се деси прво. Оба ова догађаја се могу десити сваког часа.

Стручњаци за инвестиције, познати као *market numers*, предвиђају време када ће акције на берзи кренути да губе вредност, па саветују пребацивање новца у поузданија средства као што је тржиште новца, државне обвезнице или доказ о положеном депозиту.

Исус овде ради као главни *market numer*. Он нам каже да једном заувек променимо нашу стратегију улагања. Он нас упућује да пренесемо наша средства са земље која је нестабилна и пред пропашћу, у небо које је потпуно поуздано, сâм Бог га осигурава и ускоро ће заувек заменити земљу и

њену економију. Христова финансијска прогноза за земљу је суморна – али Он је безрезервни оптимиста кад је у питању инвестирање у небо, где је сваки показатељ курса вечно позитиван!

Нема ништа лоше у вези са новцем у јужној валути, све док разумеш његове границе. Схватање да је његова вредност привремена требало би да коренито утиче на твоју стратегију улагања. Гомилати огромна земаљска богатства која вероватно не можеш дуго да задржиш је исто што и гомилати новац у јужној валути чак иако знаш ..... да ће он ускоро постати безвредан.

Према Исусовим речима, гомилање земаљског блага није само погрешно. Оно је једноставно неразумно.

**Бог
очекује од нас
да делујемо
из просветљеног
личног интереса.**
.....

МЕНТАЛИТЕТ БОГАЂЕЊА

Исус нам не говори само о томе где *не треба* да сабирамо наше благо. Он нам такође даје најбољи инвестициони савет који ћемо икада чути: „Сабирајте себи благо на небу“ (Матеј 6,20).

Ако ту зауставиш читање, помислићеш да је Христ био против тога да сакупљамо благо за себе. Међутим, није тако. Он је потпуно за то! У ствари, Он то *заповеда*. Исус има благо на уму. Он *жели* да сакупљамо благо. Он нам само каже да престанемо да га сакупљамо на погрешном месту и да почнемо да га сакупљамо на правом месту!

„Сабирајте себи“. Зар нам не изгледа чудно то што нам Исус заповеда да урадимо оно што је у нашем најбољем интересу? Зар то не би било себично? Не. Бог очекује од нас и заповеда нам да делујемо из просветљеног личног интереса. Он жели да живимо на Његову славу, а оно што је на Његову славу увек је за наше добро. Као што је Џон Пајпер рекао: „Бог је највише прослављен у нама онда када смо ми највише задовољни у Њему.“

Себичност је кад ми покушамо да добијемо нешто на рачун других. Међутим, Бог нема ограничену количину блага на располагању. Када ти сакупљаш себи благо на небу, то другима не умањује расположиво благо. Заиста, служећи Богу и другима ми сакупљамо небеско богатство. Свако добија, а нико не губи.

Исус говори о одложеном уживању. Човек који проналази благо у пољу плаћа велику цену *сада* тиме што одустаје од свега што има – али ускоро

он добија баснословно богатство. Све док се он фокусира на то богатство, он је у стању да се са радошћу краткотрајно жртвује. Радост је присутна, па тако уживање није у потпуности одложено. Садашња радост долази од испчекивања будуће радости.

Шта значи „благо на небу“? То обухвата моћ (Лука 19,15-19), имање (Матеј 19,21), радост и задовољство (Псалам 16,11). Исус обећава онима који се жртвују на земљи да ће примити „сто пута више“ у небу (Матеј 19,29). То је десет хиљада процената – каква импресивна зарада!

Наравно, сâм Христ је наше највеће благо. Све друго бледи у поређењу са Њим и са радошћу која долази од познања Њега (Филипљанима 3,7-11). Особа, Исус, је наше прво благо. Место, небо, је наше друго благо. Имања, вечне награде, су наше треће благо. За коју особу ти живиш? За које место ти живиш? За коју имовину ти живиш?

„Сабирајте себи благо на небу“. Зашто? Зато што је то исправно? Не само зато, већ и због тога што је то *наметино*. Зато што ће овакво благо *и*рајати. Исус нам указује на крајњи резултат. Ово није емотивни, већ логични апел: улажи у оно што има трајну вредност.

Никада нећете видети мртвачка кола како вуку камион пун намештаја. Зато? Зато што се такве ствари не могу однети са овога света.

„Не бој се кад се ко богати;
кад расте слава дома његова,
јер кад умре неће ништа понети,
нити ће поћи за њим слава његова“.

(Псалам 49,16.17)

Џон Д. Рокфелер је био један од најбогатијих људи свих времена. Након његове смрти неко је упитао његовог књиговођу: „Колико је новца Џон Д. оставио иза себе?“ Одговор је био класичан: „Оставио је... све“.

Не можеш га понети са собом.

Ако је ова чињеница јасна у твојем уму, онда си спреман да чујеш тајну принципа богаћења.

ПРИНЦИП БОГАЋЕЊА

Исус узима ову дубоку истину „Не можеш га понети са собом“ и додаје неочекивано објашњење. Говорећи нам да сабирамо себи благо на небу, Он нам даје наравоученије које нам одузима дах, а које ја зovem принцип богаћења:

Не можеш га понети са собом – али га можеш послати тамо да те чека.

То је тако једноставно. Ако ти ово *не* одузима дах, онда ти још увек то не разумеш! Све што покушамо да задржимо овде на земљи, биће изгубљено. Све што ставимо у Божје руке, биће наше кроз целу вечност, осигурано на бескрајно више од сто хиљада долара од стране Очевог осигуравајућег друштва.

Ако дајемо уместо да чувамо, ако улажемо у вечне вредности уместо у оне које су пролазне, ми тада сакупљамо благо на небу које никада неће престати да расте. Које год благо складиштимо на земљи, оставићемо га иза себе кад умremo. Које год благо складиштимо на небу, чекаће нас тамо кад будемо стигли.

Стручњаци за финансије нам обично кажу: „Кад се ради о твојем новцу, немој да размишљаш само три месеца унапред. Мисли тридесет година унапред“. Христ, најбољи саветник за инвестиције, иде даље од тога. Он каже: „Немој да питаш колика ће бити корист од твојих улагања кроз само тридесет година. Питај колика ће бити корист од твојих улагања кроз тридесет милиона година“.

Замисли да ти ја данас понудим хиљаду долара да их потрошиш како год желиш. То не би била лоша понуда, зар не? Међутим, замисли да ти понудим да изабереш: можеш добити тих хиљаду долара данас *или* можеш имати десет милиона долара за тачно годину дана, а онда још по десет милиона сваке године након тога. Само би глупак узео хиљаду долара данас. Међутим, то је управо оно што ми радимо кад год грабимо оно што ће трајати само један моменат, одустајући од нечега што је много вредније, а у чему бисмо могли касније да уживамо далеко дуже.

Наравно, има пуно добрих ствари на које Бог жели да употребимо новац, а да то није давање. Неопходно је, на пример, да се побринемо за основне потребе наше породице (1. Тимотеју 5,8). Међутим, овакве добре ствари су само један почетак. Новац који нам Бог поверава овде на земљи је вечни инвестициони капитал. Сваког дана имамо нову прилику да купимо нове акције у Његовом царству.

Не можеш за њонетии са собом, али за можеш њослаитии њамо да ме чека.

Ово је револуционарна идеја. Ако је пригрлиш, гарантујем ти да ће променити твој живот. Док сакупљаш небеско благо, добићеш трајну

верзију онога што је путник пронашао у благој сакривеном у пољу.

Радост !

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

РАДОСТ КОЈА РАСТЕ

*Што сам мање шрошио на себе и више давао другима,
што је моја душа бивала све срећнија и благословенија.*

Хадсон Тејлор

Године 1990. био сам пастор једне велике цркве, имао сам добру плату и примао ауторске хонораре. До тада сам у тој цркви служио као пастор тринаест година, почевши од оснивања цркве. Тај посао не бих мењао ни за један други.

Онда се десило нешто што је у потпуности преокренуло живот моје породице. Био сам у одбору једне организације за борбу против абортуса, а такође смо примили у наш дом једну тинејџерку која је била у другом стању, помажући јој да своју бебу да на усвајање. Доживели смо велику радост када је она предала свој живот Христу.

Осетио сам још већи терет за нерођену децу. Након проучавања Светог писма и пуно молитава почео сам да учествујем у мирним и ненасилним акцијама спасавања на клиникама за абортус. Због овога сам био ухапшен и послат у затвор. Једна од клиника за абортус је покренула и добила пресуду против нас неколицине. Рекао сам судији да ћу исплатити све што сам био дужан, али да нећу дати новац онима који би га употребили за убијање беба. (Овде се радило о питању савести. Желим да разумете да никада нисам пропустио да платим ниједан други дуг, а такође никоме не препоручујем да избегава плаћање дугова).

Тада сам открио да је мојој цркви требало да стигне судски налог са захтевом да црква сваког месеца исплаћује четвртину моје плате клиници за абортус. Црква би у том случају морала или да плаћа клиници за абортус или да игнорише судски налог. Да бих ово спречио, повукао сам се из службе.

Себе сам већ био лишио ауторских хонорара. Једини начин да избегнем извр-

.....
**Ова пресуда
 је била
 једна од најбољих
 ствари
 која нам се икад
 догодила.**
 .....

шеће судског налога био је да пређем на минимална примања. На срећу, моја породица је живела само једним делом моје плате у цркви, а такође смо у то време већ исплатили последњу рату кредита за кућу, тако да нисмо имали никаквих дуговања.

Потом је уследила још једна судска пресуда иницирана тужбом неке друге клинике за абортус. Иако смо поступали ненасилно, ова клиника је добила пресуду са највећом казном која је икада изречена групи мирних протестаната: 8,2 милиона долара. Овога пута је изгледало јако вероватно да ћемо изгубити нашу кућу. По свим изгледима, а нарочито по стандардима овог света, наши животи су били опустошени. Зар не?

Нетачно. Била је то једна од најбољих ствари која нам се икад догодила.

Оно што су други смишљали као зло, Бог је планирао за добро (1. Мојсијева 50,20). Почели смо нову службу. Моја супруга Ненси радила је за плату на нивоу секретарице, допуњујући тако моја минимална примања. Сва наша имовина, укључујући кућу, водила се на њено име. То што нисам могао да будем правни власник наше имовине није било нешто што сам ја желео, нити нешто на чему ми треба честитати, али је Бог то употребио да ми помогне да схватим шта Он

мисли када каже: „Што је год под свим небом, моје је“ (Јов 41,2).

Ово није био први пут да ме је Бог учио о овим стварима. Пре више година, позајмио сам мој нови стерео-уређај групи средњошколаца у нашој цркви. Вратили су га скоро полупаног и признајем да ме је то мучило. Онда ме је Господ уверио у то да нисам био у праву, подсећајући ме да то није био мој стерео, већ Његов. Уз то, стерео-уређај је био употребљен за досезање младих за Христа. Ко сам био ја да јадикујем због нечега што је Божје?

У то време сам од све материјалне својине највише вредновао моје књиге. Давао сам новац на многе добре књиге, на хиљаде њих. Књиге су ми много значиле. Давао бих их људима на читање, али ме је узнемиравало када ми их не би вратили или би их вратили похабане.

Затим сам осетио Божје вођство да поклоним књиге – све до једне, те да отворим црквену библиотеку. Затим сам погледао на списак људи који су их позајмљивали. Понекад је било на десетине имена на списку за једну књигу. Схватио сам да сам давањем тих књига инвестирао у животе других људи. Одједном сам почео да размишљам да је корисније да књига буде што похабанија. Моја схватања су се потпуно променила.

Да убрзам причу, раних деведесетих Бог је употребио оне судске пресуде да моје разумевање Његовог власништва доведе на један нови ниво. Речи Светог писма су заиста нашле своје место у мени:

- „Господња је земља и што је год у њој, васиљена и све што живи на њој.“
(Псалам 24,1)
- „Моје је сребро и моје је злато, говори Господ над војскама.“ (Агеј 2,8)
- „Него се опомињи Господа Бога својега; јер ти Он даје снагу да добављаш благо.“
(5. Мојсијева 8,18)
- „Не припадате само себи; ви сте, наиме, скупо купљени.“
(1. Коринћанима 6,19.20)

Бог ме је учио првој од шест кључних ствари за разумевање принципа богаћења:

Бог је био и јесте власник свега, укључујући књиге и стерео-уређаје. Он чак поседује и мене. Бог никада није порекао своје власништво, нити се икада одрекао свог права на сва богатства. Он није умро и оставио земљу мени или неком другом.

ПРИНЦИП БОГАЋЕЊА – КЉУЧ БР. 1

*Бог је власник свега.
Ја сам управитељ Његовог новца.*

Иронично је да сам опширно писао о Божјем власништву у књизи *Новац, власништво и вечност*, а за мање од годину дана од објављивања те књиге изгубио сам све што сам поседовао. У ватри невоља, Бог ме је учио како да применим истину која може да промени живот.

Схватио сам да је наша кућа припадала Богу, а не нама. Зашто бринути о томе да ли ћемо је задржати или не кад она ионако припада Њему? У Њему нема недостатка извора средстава. Он би лако могао да нам обезбеди неко друго место за живот.

Међутим, разумевање тог власништва је била само једна половина лекције коју сам учио. Ако је Бог власник, ја сам управитељ. Требало је да усвојим начин размишљања једног управитеља према имовини коју ми је Он *поверио на чување, а не дао*.

Управитељ руководи имовином за добро-бит власника. Управитељ не поседује никакав осећај да му је додељена имовина којом управља. Његов посао је да сазна шта власник жели да уради са својом имовином и да спроведе његову вољу.

ДАВАЊЕ С РАДОШЋУ

Џери Кејвен је имао успешан посао у ланцу ресторана, две банке, фарми, а предузимао је и ризичне подухвате са некретнинама. Сада, када има педесет девет година, Џери је тражио да купи једну фину пензионерску кућу на обали језера. Међутим, Власник је имао други план.

„Бог нас је повео да уложимо наш новац и време у иностранству“, рекао је Џери. „Тако је узбудљиво! Раније смо давали симболичну суму новца. Сада улажемо велики износ новца у мисију. Често идемо у Индију.“

Шта је променило став овог брачног пара према давању?

„Било је то схватање да је Бог власник“, објаснио је Џери. „Чим смо разумели да смо у ствари давали Божји новац за Божје дело, пронашли смо мир и радост коју никада раније нисмо имали док смо мислили да је то био наш новац!“

Једном је узрујани човек дојахао на коњу к Џону Веслију, вичући: „Господине Весли, нешто страшно се догодило! Ваша кућа је изгорела до темеља!“

Весли је размислио о тој висти, а затим је смирено рекао, „Не, Божја кућа је изгорела до темеља. То значи једна одговорност мање за мене.“

Веслијева реакција није била одбијање истине. Уместо тога, било је то храбро потврђивање реалности да је Бог власник свега, а ми смо само управитељи Његове имовине.

Кад год размишљамо као власници, опасност вреба. Ми би требало да размишљамо као управитељи, руководиоци инвестиција, увек тражећи најбоље место где можемо да уложимо Власников новац. На крају нашег службеног рока добићемо оцену за обављање посла: „Знај да ћемо сви изићи пред суд Божији... Значи да ће свако од нас за себе одговарати Богу“ (Римљанима 14,10-12).

Наше име је на Божјем текућем рачуну. Ми имамо неограничен приступ њему, привилегију која се може злоупотребити. Као управитељима Његовог новца, Бог нам поверава да одредимо сами себи висину плате. Ми узимамо потребна средства

из Његове ризнице да платимо наше животне трошкове. Једна од наших главних духовних одлука је одређивање колики је оправдани износ који нам је потребан за живот. Колики год да је тај износ – а он ће оправдано варирати од особе до особе – не треба да гомиламо нити трошимо више од тога. Уосталом, новац је Божји, а не наш. Бог жели да нам каже где да улажемо тај новац.

Сваког пролећа, моја супруга и ја читамо десетине писама људи из наше цркве који иду на мисијска путовања преко лета. Ове године смо примили четрдесет пет молитвених захтева од људи који су тражили да се молимо за њих и да им финансијски помогнемо. Кад дође овај период у току године, ја се осећам као дете у продавници слаткиша – продавници која је велика као читав свет, велика као Божје срце.

Због чега толико узбуђење?

Због тога што након тога слушамо приче и добијамо и-мејлове. Видимо ентузијазам, раст, фокусирање на Божје царство, приоритете постављене на правим местима. Стичемо више удела у Божјем делу широм света. Молимо се да они који иду да служе, исто као и они којима служе, заувек буду промењени. Једног дана ћемо видети да смо и ми имали удела у томе!

Недавно сам присуствовао једном састанку донатора. Ишли смо редом, од једног до другог и казивали своју причу. Речи као што су *забава*, *радоси*, *узбуђење* и *изванредно* стално су одзивале. Било је ту много смеха и осмеха, уз сузе радоснице. Један старији брачни пар је са жаром испричао како они често путују по свету и укључују се у службе за које су дали новац. У међувремену, њихова кућа у Америци је постајала све трошнија. Рекли су: „Наша деца нам стално говоре: 'Поправите своју кућу или купите нову. Можете то себи да приуштите', а ми им кажемо, 'Зашто бисмо то урадили?' То није оно што нам доноси узбуђење!“

Реј Беримен, извршни директор једне државне фирме, каже да он и његова супруга дају најмање половину својих годишњих прихода за Божје дело. „Моја радост у давању потиче од служења Богу на начин на који знам да ме је Он позвао и од схватања да оно што ја дајем утиче на људе да се приближе Христу“, каже Реј. „Узбудљиво је знати да смо део евангелизације, учеништва, пружања помоћи и храњења гладних. То једноставно доноси предиван осећај задовољства и испуњености!“

Што више дајемо, то ћемо више уживати у давању, а тиме ће Бог више уживати у нама. Давање нам прија, али што је још важније, оно прија Богу.

„Бог воли радосног даваоца“ (2. Коринћанима 9,7). Ово не значи да треба да дајемо само онда када се осећамо радосно. Радост често долази током и после дела послушности, а не пре тога. Дакле, немој да чекаш моменат када ћеш осетити жељу за давањем – можда ћеш дуго чекати на то! Једноставно дај и гледај како ће радост уследити.

Бог ужива у нашем радосном давању. Он жели да ми пронађемо радост. Он нам чак и *зајоведа* да се радујемо (Филипљанима 4,4). Извршавање које заповести би нам донело више задовољства од извршавања ове? Међутим, ако не дајемо, лишени смо извора радости на који нас Бог упућује!

Познајем једног младића који је упознао Христа у својим двадесетим, прочитао Свето писмо и постао јако одушевљен својом одлуком да прода кућу и да новац за Божје дело. Међутим, када је изнео свој план старијим верницима у кућној групи, нешто трагично се догодило: они су га одговорили од тог плана.

Ако икада осетиш
потичај да једног младог
верника (укључујући своје
рођено дете) одговориш
оддавања, уздржисе. Немој
да гасиш Духа Божјег и

.....
**Давање није
лукуз богатих.
То је привилегија
сиромашних.**
.....

немој да од некога украдеш радост коју има сада и награду коју ће због давања добити у будућности. Уместо тога, гледај и учи. Затим стави Божју имовину на сто и питај Га шта Он жели да ти даш.

ГРОМ, МУЊА И МИЛОСТ

Рани хришћани у Македонији су разумели радост давања: „Да је у многим кушању невоље њихова радост била обилна и да је њихово пуко сиромаштво показало обиље у богатству њихове простодушности“ (2. Коринћанима 8,2).

Како то да „многе кушње“, „обилна радост“ и „простодушно давање“ иду заједно у једном стиху? Давање није лукуз богатих. То је привилегија сиромашних. Открио сам да сиромашни хришћани проналазе највећу радост управо у давању.

Ови македонски хришћани су одбили да изгубе радост у тешким околностима: „Они су нас много молили да им учинимо ту милост да могу учествовати у служби светима“ (стих 4). Они су морали да моле, вероватно зато што су им Павле и други говорили да их је њихово сиромаштво ослободило давања.

Ови рани хришћани су били пуки сиромаси, али су изнели сваки разлог који су могли само

да би учествовали у давању. Они су преклињали за привилегију да дају! Каква супротност нама који имамо толико много више него што су они имали, па ипак успевамо да пронађемо бескрајна оправдања да *не* дајемо!

Понижавајуће је примити поклоне од људи који су у много већој потреби него што си ти. Ја сам ово доживео на мисијским путовањима где сиромашни износе најбољу храну пред посетиоце из Америке и то чине са великим, радосним осмесима. Они се не претварају да их ова жртва чини срећнима. То је заиста њихова реалност.

Када је шатор од састанка био у изградњи, људи су били толико одушевљени да су морали да их обуздају од даљег давања (2. Мојсијева 36,5-7). То је оно што ће давање учинити и за тебе.

Давид је погледао на оно што су он и његови људи давали Господу. То га је довело у понизност: „Јер ко сам ја и шта је мој народ да бисмо могли оволико принети теби драговољно? Јер је од тебе све и из твојих руку примивши дасмо ти“ (1. Књига дневника 29,14).

Мој пријатељ Дикси Фрејли ми је рекао: „Ми смо најсличнији Богу онда када дајемо“. Гледај на Христа довољно дуго и све више ћеш бити онај који даје. Дај довољно дуго и све више ћеш бити попут Христа.

Павле нам говори у 2. Коринћанима 8,1: „Обзнањујем вам, браћо, благодат Божију која је дата македонским црквама“. Како је овде Божја милост била показана? Њиховим чином давања хришћанима у потреби. У шестом стиху, Павле ово давање Македонаца гладнима у Јерусалиму назива „дело благодати“. Иста грчка реч је употребљена за *давање* хришћана и за Божју *благодати*.

Христова благодат дефинише, мотивише и даје праву слику нашег давања: „Јер ви знате благодат Господа нашега Исуса Христа, да је Он, будући богат, постао сиромашан вас ради, да се ви обогатите Његовим сиромаштвом“ (стих 9).

Наше давање је рефлексни одговор на Божју благодат у нашим животима. Оно не долази од наше несебичности нити човекољубља, већ од Христовог преображавајућег деловања у нама.

Ова благодат је на делу; наше давање је одговор. Ми дајемо зато што је Он прво дао нама. Најдивнији одељак о давању у целом Светом писму завршава се не са „Честитамо на вашој дарежљивости“, већ са „Хвала Богу за Његов неискazани дар!“ (2. Коринћанима 9,15).

Као што гром прати муњу, давање прати благодат. Када те Божја благодат дотиче, не можеш одговорити другачије него великодушним

давањем. Као што су то Македонци знали, у давању је изобиље радости.

ДОДАТНЕ КОРИСТИ ОД ДАВАЊА

Марк, адвокат из Кентакија, сваке године поклања половину свог прихода. „Моје трчање за новцем одвело ме је од Бога“, каже Марк. „Међутим, од када сам почео да дајем, све се променило. У ствари, давање ме је, више него ишта друго, довело ближе Богу“.

У филму *Ватрене кочије* олимпијски тркач Ерик Лидел је рекао: „Верујем да ме је Бог створио са сврхом... и када трчим, осећам Његово задовољство“. Они који су открили принцип богаћења све-доче: „Када дајем, осећам Његово задовољство“.

Постоје дани када изгубим свој правац, а онда се појави неко са потребом и Бог ме води да дајем. Одједанпут, испуњен сам новом енергијом, сврхом и радошћу. Тада осећам Божје задовољство.

Бог је рекао: „Јер десетке синова Израилевих, што ће доносити Господу на жртву што се подиже, дајем Левитима у наследство“ (4. Мојсијева 18,24). Приметите да су људи давали свој новац Богу, а не Левитима. Можда изгледа да су они давали својим

духовним вођама, али су, у ствари, они давали Богу, а онда је Он доделио своја средства Левитима. Хришћани треба да воле своје пасторе и да их помажу финансијски (Галатима 6,6), али као прво и најважније, ми дајемо Богу (2. Коринћанима 8,5). Пре свега другог, давање је чин обожавања Бога.

Давање поспешује наше заједништво са Богом. Оно отвара наше песнице тако да можемо да примимо оно што Бог има за нас. Онда кад видимо шта то чини за друге и за нас, отварамо наше песнице брже и шире када се укаже следећа прилика.

Бог каже: „Ко затискује ухо своје од вике убогога, викаће и сâм, али неће бити услишен“ (Приче Соломунове 21,13). У Књизи пророка Исаије 58,6-10 Бог каже да је Његова вољност да одговори на наше молитве директно под утицајем тога да ли ми бринемо о гладнима, људима у потреби и потлаченима. Да ли желиш да ојачаш свој молитвени живот? Почни да дајеш.

Речено је преко цара Јосије: „Даваше правичу сиромашу и убогоме и бијаше му добро; није ли то познавати ме? говори Господ“ (Јеремија 22,16). Брига за људе у потреби произилази из познавања Бога и привлачи нас ближе Њему.

Један пословни човек, Хал Томас, ми је рекао: „Када дајем, ја тиме говорим: ’Волим те, Господе’“. Павле је рекао Коринћанима за њихов дар новца: „Него се и узвисује тиме што многи захваљују Богу“ (2. Коринћанима 9,12).

Још једна корист од давања је слобода. То је ствар елементарне физике. Што је тежа маса, већи је притисак који та маса врши. Што више ствари поседујемо, већа је њихова укупна маса, оне нас јаче држе, постављајући нас у орбиту којом кружимо око њих. На крају, као нека црна рупа, оне нас усисају.

Давање може све то да промени. Оно нас извлачи из кретања по орбити око наше својине. У том тренутку, ми избегнемо њихову гравитацију и улећемо у нову орбиту око нашег блага на небу.

Упркос судској пресуди да платимо 8,2 милиона долара пре једанаест година, ми нисмо изгубили нашу кућу. Дајући ми минималну плату, наша хришћанска организација је била власник књига које сам написао. Изненада, ауторски хонорари су се повећали. Наша служба је била у стању да поклони око деведесет процената од тих хонорара у мисијске сврхе, за помоћ гладнима и за борбу против абортуса. У протекле три године, по милости Божјој, добили смо више од петсто

хиљада долара. Понекад помислим да Бог продаје ове књиге само да бисмо скупили новац за службе које су близу Његовом срцу!

Кад идем на спавање, не осећам да сам „жртвовао“ тај новац. Идем на спавање радостан, јер не постоји ништа друго као што је давање. За мене, једини осећај који са тим може да се пореди је радост довођења људи Христу.

Давање испуњава .....
живот радошћу. Оно .....
убацује једну вечну .....
димензију чак и у .....
најобичнији дан. То је .....
само један од разлога .....
због чега ме нико не може .....
платити довољно да одустанем од давања.

**Нико
ме не може
платити довољно
да одустанем
од давања.**

Ипак, сачекајте. Величанствена као што јесте – наша садашња радост није најбоља ставка принципа богађења.

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

ПОГЛЕД УСМЕРЕН НА ВЕЧНОСТ

*„Јер ће доћи Син човечији
у слави свога Оца са анђелима својим
и тада ће узврати свакоме по његовом делању.“
Матеј 16,27*

Улице Каира биле су вруће и прашњаве. Пет и Ракол Трман повели су нас у једну уличицу. Возили смо поред арапских знакова до капије иза које је било земљиште обрасло травом. Било је то гробље америчких мисионара.

Док смо моја породица и ја ишли за Петом, он нам је показао сунцем опрљен надгробни споменик на коме је писало: „Вилијам Борден, 1887-1913“.

Борден је дипломирао на Јејл универзитету и био је наследник великог богатства. Имајући све то, он је одбио живот удобности да би донео еванђеље Муслиманима. Одбијајући чак и да себи купи ауто, Борден је дао стотине хиљада долара

за мисију. После само четири месеца ревносне службе у Египту, добио је менингитис и умро са својих двадесет пет година.

Обрисао сам прашину са натписа на Борденовом гробу. Након описивања његове љубави и жртве за царство Божје и за муслимански народ, овај запис је завршен речима које никада нећу заборавити: „Не постоји друго објашњење за овакав живот осим вере у Христа“.

Брачни пар Трман су нас, право са Борденовог гроба, повели у Египатски народни музеј. Изложба предмета цара Тута била је запањујућа.

Тутанкамон је био дечак кад је почео да царује, а имао је само седамнаест година кад је умро. Сахрањен је са кочијама од чистог злата и хиљадама златних предмета. Његов мртвачки сандук од злата пронађен је у златним гробницама које су биле унутар златних гробница, које су такође биле унутар златних гробница. Место где је сахрањен било је испуњено тонама злата.

Египћани су веровали у живот после смрти – такав живот у који су могли са собом да понесу земаљско благо. Међутим, сво то благо које је било намењено вечној уживању цара Тута остало је управо онде где су га ставили све док Хауард Картер није открио његову погребну дворану 1922.

године. Ово благо није било такнуто више од три хиљаде година.

Био сам запањен контрастом између ова два гроба. Борденов је био непознат, прашњав, сакривен подаље од улицице која излази из улице са разбацаним смећем. Тутанкамонов гроб је бљештао од незамисливог богатства. Међутим, где су сада ова два младића? Онај који је живео у изобиљу и звао себе царем, сада је у вечној беди без Христа. Други који је живео скроман живот на земљи у служби јединог истинитог Бога, ужива у вечној награди у присуству свога Господа.

Тутов живот је био трагичан због једне ужасне истине коју је прекасно открио: своје благо није могао да понесе са собом. Живот Вилијама Бордена је био тријумфалан. Зашто? Зато што је он своје благо, уместо да га остави иза себе, послао испред себе.

ВЕЧНЕ НАГРАДЕ

Ако би замислио небо као место где ћеш свирати харфу у бескрајној монотонији, сигурно би се ужаснуо. Међутим, ако верујеш Светом писму, бићеш испуњен радошћу и узбуђењем док жељно ишчекујеш да стигнеш у свој небески дом.

Као што сам већ писао о томе на другим местима, небо ће бити место одмора и ослобођења од терета греха и патњи, али такође и место у коме ће бити пуно учења, активности, уметничког изражавања, истраживања, открића, другарства и служења.¹

Неки од нас ће владати са Христом (Откривење 20,6). Његове верне слуге биће постављене „над многим стварима“ (Матеј 25,21-23). Христ ће неким од својих следбеника дати власт над градовима, сразмерно њиховој служби на земљи (Лука 19,12-19). Свето писмо помиње пет различитих круна говорећи о позицијама у вођству. Ми ћемо чак владати над анђелима (1. Коринћанима 6,3).

Све ове вечне награде дате су нам због добрих дела која чинимо (Ефесцима 6,8; Римљанима 2,6-10), због истрајности у прогонству (Лука 6,22.23), због сажаљења према људима у потреби (Лука 14,13.14), као и због доброг поступања према нашим непријатељима (Лука 6,35).

Бог нам такође дарује награде за великодушно давање: „Иди, продај своје имање и дај сиромашнима и имаћеш благо на небу“ (Матеј 19,21).

Исус води евиденцију чак и о нашим најмањим добрим делима: „И ко напоји једнога од ових малих само чашом свеже воде, зато што је мој

ученик, заиста вам кажем, неће изгубити награде своје“ (Матеј 10,42).

.....
**Исус води
 евиденцију чак и
 о нашим најмањим
 добрим делима.**
 .....

Бог бележи све што чинимо за Њега, укључујући наше давање: „Погледа Господ, и чу, и написа се књига за спомен пред Њим за оне који се боје Господа и мисле о

имену Његову“ (Малахија 3,16).

Замисли да постоји један писар у небу који на свитку бележи сваки твој поклон људима: бицикла који си поклонио детету свог комшије, књиге које си дао затвореницима, новац који сваког месеца дајеш цркви, мисионарима и организацији за борбу против абортуса – све то бива записано. Такви свици су направљени за читање. Радујем се могућности да чујем приче о твојем давању и да упознам оне који су били дотакнути оним што си им ти дао.

Исус је рекао: „Ако, дакле, нисте били верни у неправедном богатству, ко ће вам поверити истинито богатство? И ако нисте били верни у туђем, ко ће вам дати ваше?“ (Лука 16,11.12). Ако верно управљаш Његовим новцем, Христ ће ти дати стварно богатство – оно које вечно траје.

Држећи се онога што није наше, ми се одричемо могућности да нам буде додељена својина у небу. Међутим, великодушном расподелом Божје својине на земљи, ми постајемо власници својине на небу!

У небу ћемо примити многе награде због нашег садашњег давања. Након што је говорио о жељи лукавог слуге да искористи земаљска средства „да би ме примили у своје куће када будем уклоњен са управе“ (Лука 16,4), Исус говори својим ученицима да користе „светско богатство“ (земаљска средства) да „стекну пријатеље“ (тако што ће им помоћи у животу на земљи). Који је разлог томе? „Начините себи пријатеље помоћу неправедног богатства, да би вас примили у вечне станове – кад оно нестане [када се живот на земљи заврши]“ (стих 9).

Наши „пријатељи“ у небу биће они на чије смо животе утицали на земљи, они који ће имати своје „небеске станове“. Изгледа да се у Луки 16,9 говори о томе да су „вечни станови“ наших пријатеља места где ћемо боравити и имати заједништво, вероватно док се будемо кретали кроз небеско царство. Новац који дајемо као помоћ људима на земљи отвориће врата за заједништво са њима у небу. *То је* нешто због чега сада треба да се радујемо!

Џон Бањан је написао књигу „*Пути хришћанина*“ док је био у затвору у Енглеској. Он је овако рекао: „Које год добро дело урадиш за Њега, ако је урађено према Његовој Речи, оно је сачувано за тебе као благо у ковчезима и сандуцима, да би ти било дато као награда пред људима и анђелима, за твоју вечну утеху“.²

Да ли је ово библијски принцип? Апсолутно. Павле је говорио о дарожљивости филипљана, објашњавајући: „Не као да ја тражим дар, него тражим плод који се множи на ваш рачун“ (Филипљанима 4,17). Бог за нас има отворени рачун у небу, тако да сваки дар који дајемо Њему на славу представља депозит на тај рачун. Не само Бог, не само други људи, него и *ми* смо корисници нашег давања. Да ли ти редовно улажеш?

Међутим, зар није погрешно бити моти-висан наградом? Не, није. Да је било погрешно, Христ нам то не би предложио као мотивацију. Награда је Његова идеја, а не наша.

Наш инстинкт је да дајемо онима који ће нам нешто дати заузврат. Међутим, Исус нам је рекао да дајемо онима који су „сиромаси, кљаси, хроми, слепи“: „И бићеш блажен што не могу да ти узврате; узвратиће ти се о ускресу праведних“ (Лука 14,13.14). Ако дајемо онима који не могу да

нас награде, Христ гарантује да ће нас Он лично наградити у небу.

Давање је као једна диновска полуа постављена на овом свету као тачка ослоња, омогућавајући нам да преместимо планине у свет који долази. Због тога што дајемо, вечност ће бити другачија – за друге и за нас.

СРЦЕ НА ПРАВОМ МЕСТУ

Да ли сте икада чули песму Реја Болца „Хвала ти (што си дао Господу)“? Она описује наше сусрете са људима у небу који објашњавају како је наше давање променило њихове животе. Без обзира да ли смо били њихов учитељ веронауке у цркви или смо им дали новац као добровољни прилог, ови људи ће нам једног дана изразити своју захвалност за оно што смо им даровали.

Бог нам обећава великодушне небеске награде у прекрасном Новом Небу и Новој Земљи, где неће бити проклетства ни патње (Откривење 21,1-6). Ми ћемо заувек бити са особом за коју смо створени, у месту које је створено за нас.

Ипак, многи хришћани страхују од помисли да ће напустити овај свет.

Зашто је то тако? Зато што су многи од њих нагомилали своје благо на земљи, а не на небу. Сваког дана ми смо ближе смрти. Ако је твоје благо на земљи, то значи да си свакога дана све ближи тренутку када ћеш изгубити своје благо.

.....
**Многи
 хришћани
 страхују
 од помисли
 да ће напустити
 овај свет.**
 .....

Џон Весли је једном приликом путовао кроз огромно имање једног поносног власника плантаже. Сатима су јахали на коњима и видели само делић његовог поседа.

На крају дана сели су да вечерају. Плантажер је нестрпљиво питао: „Дакле, господине Весли, о чему размишљате?“

Весли му је одговорио: „Мислим да ће ти бити јако тешко да оставиш све ово“.

Недавно сам разговарао са Лаверн, женом која има метастазу рака. Она је плакала – не због тога што ће умрети, већ зато што сам желео да са њом разговарам о давању. Рекла је кроз сузе: „Тако сам ганута давањем! Запањује ме чињеница да је Бог изабрао мене да дајем. Неће проћи дуго времена и видећу Га лицем к лицу. Ја само желим да Га чујем

како ми говори: „Добро, слуто добри и верни“.

Изненада, Лаверн се насмејала. „Мислим, шта је друго важно?“, рекла је. „Зашто бих се ја бринула за нешто друго?“

Лавернино срце је фокусирано на небеско богатство. Због тога што она сакупља благо на небу, сваким даном она је све ближе том благу.

Исус је рекао, „Јер где је благо твоје, онде ће бити и срце твоје“ (Матеј 6,21). Ово је други кључ принципа богаћења:

ПРИНЦИП БОГАЋЕЊА – КЉУЧ БР. 2

*Моје срце увек иде тамо
 где улажем Божји новац.*

Тиме што нам говори да наша срца следе наше богатство, Исус каже: „Покажи ми твоју чеко-вну књижицу, твој банковни извештај и твоје фискалне рачуне, па ћу ти показати где је твоје срце“.

Замисли сада да си купио акције компаније Генерал Моторс. Шта се затим дешава? Ти одједанпут почињеш да се све више интересујеш за Генерал Моторс. Листаш странице о финансијама.

Угледаш чланак о Генерал Моторсу у једном часопису и читаш сваку реч, док би само месец дана пре тога то једноставно прескочио.

Замисли да дајеш новац за помоћ афричкој деци која су заражена сидом. Кад год видиш неки чланак на ту тему, он плени пажњу. Ако шаљеш .....

Колико је сигурно да је стрелица на компасу усмерена ка северу, толико је сигурно да ће твоје срце бити усмерено ка твом благу.

.....

новац за оснивање цркава у Индији и земљотрес захвати Индију, ти ћеш онда да гледаш вести и да се ватрено молиш.

Колико је сигурно да је стрелица на компасу усмерена ка северу, толико је сигурно да ће твоје срце бити усмерено ка твом благу. Новац води, срце га следи.

Чуо сам људе како кажу: „Желео бих да имам срце за мисију“. Ја увек одговарам: „Исус ти јасно каже како да га добијеш. Улажи свој новац у мисију – и у твоју цркву и за потребе сиромашних, а твоје срце ће то следити“.

Да ли желиш да имаш веће интересовање за вечне ствари? Онда премести нешто од твог новца, а можда и *већи део* твог новца, од привремених

ствари на вечне ствари. Затим гледај шта ће се догодити.

Бог жели твоје срце. Он не тражи само „донаторе“ за Његово царство, оне који стоје изван догађања и непристрасно размишљају о делима човекољубља. Он тражи ученике који су предани ономе у шта улажу. Он жели људе који су толико испуњени визијом за вечност да не желе ни да сањају о томе како не улажу свој новац, време и молитве тамо где ће оне највише значити.

Наравно, давање није једина добра ствар коју можемо учинити са нашим новцем. Ми треба да хранимо, облачимо, обезбедимо смештај и превоз нашој породици. Међутим, када су основне потребе подмирене, зашто не би остатак био уложен у благо на небу?

Мојсије је оставио египатско богатство, јер „имао је, наиме, у виду узвраћање наградом“ (Јеврејима 11,26).

Онај који сакупља благо на земљи, проводи свој живот удаљавајући се од свог блага. За таквог човека, смрт је губитак.

Онај који сакупља благо на небу, радује се вечности. Он се свакодневно креће према свом благу. За оваквог човека, смрт је добитак.

Онај који проводи свој живот удаљавајући се од свог блага, има разлог да очајава. Онај који проводи свој живот крећући се према свом благу, има разлога да се радује.

Да ли ти очајаваш или се радујеш?

ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ

БАРИКАДЕ НА ПУТУ ДАВАЊА

„Пазити и чувајте се сваког лакомства, јер у изобилју ничији животи не почива на његовом имању.“

Лука 12,15

Знамо да нам Христ заповеда да дајемо. Такође знамо да нам Он нуди велике награде за давање. Зашто је онда толико тешко давати.

Постоје бројне барикаде на путу давања: невера, несигурност, понос, идолопоклонство, жеља за моћи и контролом. Побеснела бујица наше културе, а такође и наших цркава, пливање узводно чини јако тешким. Сматра се „нормалним“ да за себе задржавамо далеко више него што дајемо

Међутим, убеђен сам да је највеће застрашујуће средство против давања ово: илузија да је земља наш дом. Ово нас води до наредног кључа принципа богаћења:

ПРИНЦИП БОГАЋЕЊА – КЉУЧ БР. 3

Небо, а не земља, је мој дом.

Библија каже да смо ми путници, странци, дошљаци на овој земљи (Јеврејима 11,13). Ми смо амбасадори који представљају нашу праву државу (2. Коринћанима 5,20). „Наше царство је, међутим, на небесима“ (Филипљанима 3,20). Ми смо држављани једне боље државе – небеске државе (Јеврејима 11,16).

Од нашег схватања где је наш дом многоме зависи где ћемо изабрати да складишtimo наше благо.

Замисли да је твој дом у Француској, а да си у посети Америци на три месеца. Одседаш у хотелу. Речено ти је да на повратку кући, у Француску, можеш са собом да понесеш све што желиш. Међутим, пошто имаш прилику да зарадиш новац, имаш и могућност да га пошаљеш у своју банку у Француској.

Да ли би напунио своју хотелску собу скупим намештајем и стварима које се каче о зид? Наравно да не би. Послао би свој новац тамо где ти је дом.

Потрошио би само онолико колико ти је потребно за привремени боравак, а послао би своје благо кући да те тамо чека.

Обе наше ћерке су се недавно удале. Рођаци и пријатељи су отказали своје испланиране послове и допутовали из свих крајева земље. Када дође дан Царевесвадбе, цеосвемирћесеклицајући зауставити (Откривење 19,7-9). Ништа друго се неће наћи на небеском календару. Младожења из Назарета и Његова љубљена невеста биће у центру пажње.

Сваког дана овога живота ми путујемо према том венчању – *нашем* венчању! Оно нам је ближе данас него што је било јуче.

Наш Младожења, Тесар, гради место за нас у небу. Све што пошаљемо испред себе, чекаће нас тамо. То је наш дар Њему, али у својој великодушности Он ће то благо вратити нама.

Исус је градитељ по занимању. Он је такође свезнајући и свемоћан, а то су квалитети који итекако вреде када је у питању пројекат изградње! Зар не мислите да је дом који Он гради за нас у последњих две хиљаде година нешто изузетно?

.....
**Наш дом
 је место
 у коме
 још никада
 нисмо боравили.**
 .....

Парадоксално, наш дом је место у коме још никада нисмо боравили. Међутим, то је место за које смо створени, место које је створено за нас.

Ако бисмо допустили себи да коначно схватимо ову реалност, она би заувек променила начин на који размишљамо и живимо. Тада бисмо престали да гомиламо наше благо у земаљским хотелским собама, а почели бисмо да шаљемо више у наш прави дом.

НАЈВИШЕ ИГРАЧАКА

Пођи на вожњу са мном. После неколико километара, скрећемо са пута, пролазимо кроз капију и упадамо у застој иза теретних камиона. Возила испред нас су напуњена компјутерима, стерео-уређајима, намештајем, електричним апаратима, прибором за пецање и играчкама.

Пењемо се путем све више и више све док не стигнемо на једно паркиралиште. Тамо возачи истоварују свој терет. Пун радозналости, посматраш човека који подиже један компјутер. Тетура се до ивице паркинга, а онда баца компјутер низ литицу.

Ти изгараш од жеље да сазнаш шта се ту дешава. Истрчаваш из аута и гледаш у понор. На дну литице је огромна рупа испуњена... стварима.

Коначно си разумео. То је отпад, ђубриште – коначно почивалиште за ствари из нашег живота.

Пре или касније, све што поседујемо завршиће тамо. Божићни и рођендански поклони. Аутомобили, бродови и ђакузији. Одећа, стерео-уређаји и роштиљи. Драгоцености око којих су се деца препирала, због којих су пријатељства била изгубљена, искреност жртвована и бракови сломљени – све те ствари завршиће тамо. (Препоручујем Вам да поведете вашу породицу на излет до отпада. Биће то снажна поука за све.)

Да ли сте икада видели налепницу на аутомобилима са речима које гласе: „Онај који умре са највише играчака, побеђује“. Милиони људи се понашају као да је ово истина. Тачнија изрека гласи: „Онај који умре са највише играчака, ипак умире – али никада не понесе своје играчке са собом“. Кад умремо, након што смо посветили своје животе стицању разних земаљских ствари, ми не побеђујемо – ми губимо. Селимо у вечност, а наше играчке остају иза нас, пунећи ђубришта. Речи налепнице на ауту су, дакле, потпуно нетачне.

Ја о томе размишљам као о примеру „тачке и линије“. Наши животи имају две фазе: Једна је као тачка и друга је као линија која се пружа из те тачке.

Наш садашњи живот на земљи је та тачка. Он почиње. Он се завршава. Кратак је. Међутим, из те тачке пружа се линија која се никада не зауставља. Та линија представља вечност коју ће хришћани провести у небу.

Тачка:
Живот на земљи

Линија:
Живот у небу

Управо сада живимо у тој тачки. Међутим, *за шта* ми живимо? Кратковида особа живи за тачку. Особа која правилно сагледава ствари живи за линију.

Ова земља (као и моје време на њој) је та тачка. Мој вољени Младожења, предстојеће венчање, велики сусрет и мој вечни дом у новом небу и новој земљи – све је то на линији. Ово је уједно и наш следећи кључ:

ПРИНЦИП БОГАЋЕЊА – КЉУЧ БР. 4

Треба да живим за тачку, већ за линију.

Особа која живи за тачку, живи за благо на земљи које ће завршити на ђубришту. Особа која живи за линију, живи за благо на небу које никада неће пропасти.

Давање значи живети за линију.

Сви ћемо се ми растати од свог новца. Једино питање је када ће се то догодити. Ми немамо избора по питању да ли ћемо се, или не, од њега растати касније, али имамо избора да ли ћемо се, или не, од њега растати *сада*. Земаљско богатство можемо да задржимо на тренутак и можда чак извучемо неко привремено задовољство из њега, али ако га поделимо са другима уживаћемо вечно богатство које никада неће бити узето од нас.

То је оно о чему је Џим Елиот говорио, рекавши: „Није луд онај који даје оно што не може да задржи да би добио оно што не може да изгуби.“ Ако чујеш ове речи и помислиш: „*О, он је био један од оних сујер духовних мисионара који није размишљао о добитку*“, онда си промашио читав смисао. Читај поново. Добитак је управо оно о чему је Џим Елиот размишљао! Он је само желео ону врсту добитка коју није могао да изгуби. Он је желео да има благо на небу.

Живи за линију, а не за тачку!

ОБУЗЕТОСТ МАТЕРИЈАЛНИМ СТВАРИМА

Телевизијски програм ПБС, под именом *Богатијијис*, говори о ономе што зовемо „материјализам као савремена пошаст“. Овај програм тврди да:

- Просечан Американац недељно проведе шест сати у куповини, а само четрдесет минута играјући се са својом децом.
- До двадесете године живота, ми одгледамо милион реклама.
- Недавно је више Американаца прогласило банкротство него што их је дипломирало на факултетима.
- У деведесет процената свих развода, свађе око новца играју значајну улогу.

Оно што ме ужасава код овог програма је да не доводи у питање материјализам на моралној основи, већ на практичној: материјално богатство нас не чини срећнима.

Слушајте само шта су рекли неки од најбогатијих људи свог времена:

- „Брига о двеста милиона долара је довољна да убије човека. У томе нема задовољства.“
В.Х. Вандербилт

- „Ја сам најјаднији човек на земљи.“ Џон Џејкоб Астор
- „Зарадио сам много милиона, али ми они нису донели нимало среће.“ Џон Д. Рокфелер
- „Милионери се ретко осмехују.“ Ендру Карнеги
- „Био сам срећнији док сам радио као аутомеханичар.“ Хенри Форд

Вероватно сте читали приче о добитницима премије на лутрији који су несрећнији неколико година после добијања тог новца него што су били пре тога. Богатство о коме су сањали и мислили да ће им донети срећу, није им донело. Чак ни близу.

Хју Меклелан Млађи је једном приликом на аеродрому угледао свог познаника који је изгледао забринут.

„У чему је проблем?“, упитао га је Хју.

Човек је уздахнуо. „Мислио сам да ћу коначно моћи да имам један викенд одмора, али сад морам да идем да надгледам поправке на мојој кући у Флориди“. Сав утучен, седео је чекајући да његов приватни авион узлети.

Овде видимо човека који има све што му је потребно, све о чему већина људи сања; па и поред тога он није могао да се опусти и ужива чак ни за време тог викенда. Он је био заробљен својом имовином. Ми мислимо да поседујемо нашу имовину, али веома често она поседује нас.

Ништа не чини једно путовање напорнијим од тешког ранца напуњеног финим, али непотребним стварима. Путници не треба да носе пуно ствари.

ТИРАНИЈА МАТЕРИЈАЛНИХ СТВАРИ

Ненси и ја живимо у нашој кући већ двадесет три године. У првих девет година имали смо ружан, наранџасти тепих. Никада нисмо стрепели да ће му се нешто десити. На дан када смо, коначно, ставили нови тепих, неко је упалио свећу. Шибица је пала на тепих и, прогоревши га, направила рупу.

Само један дан раније ми не бисмо марили за тако нешто. Сада смо били узнемирени. Да ли смо богатији поседујући ову фину, нову ствар?

Са сваким новим предметом који купимо имамо једну ствар више о којој ћемо размишљати, разговарати, коју ћемо чистити, поправљати, преуређивати, узрујавати се због ње и заменити је кад се поквари.

Замислимо да добијем бесплатно телевизор. Шта се дешава након тога? Прикључим антену или уплатим претплату за кабловску телевизију. Купим нови видео рекордер или ДВД плејер. Изнајмим филмове. Купим читав систем за озвучење. Купим и фотељу са ослонцем за ноге тако да могу удобно да се сместим и гледам ТВ. Све ово је скупо. Такође одузима и много времена, енергије и пажње.

Време које посветим мом ТВ-у и његовим допунским уређајима значи мање времена за породицу, за читање Божје Речи, молитву, примање гостију или службе људима у потреби.

Дакле, која је права цена мог „бесплатног“ телевизора?

СТИЦАЊЕ имовине може ме навести на погрешно постављање приоритета. Ако, рецимо, купим чамац, мораћу да оправдам моју куповину тиме што ћу *користити* тај чамац, а то може значити учестало одсуство од породице или цркве преко викенда, чинећи ме недоступним да идем на кошаркашку утакмицу моје ћерке, да предајем веронауку или да радим са децом у цркви.

Проблем није у чамцу нити телевизору. Проблем је у мени. Ово је закон живота, тиранија материјалних ствари.

ТАШТИНА

Соломун је саставио серију мудрих изрека у Књизи проповедниковој 5,10-15. Препричаћу сваки од ових стихова на мој начин:

- „Ко љуби новац, неће се наситити новца“ (10. стих). *Што више имаш, то више желиш.*
- „Ко љуби богатство, неће имати користи од њега“ (10. стих). *Што више имаш, све мање си задовољан.*
- „Где је много добра, много је и оних који га једу“ (11. стих). *Што више имаш, то је више људи (укључујући државну власт) који ће доћи до твоје богатства.*
- „Каква је корист од тога господару? Осим што гледа својим очима“ (11. стих). *Што више имаш, све више схваташ да ти то не доноси добро.*
- „Сладак је сан онеме који ради, јео мало или много; а ситост богатоме не да спавати“ (12. стих). *Што више имаш, имаш више ствари о којима ћеш бринути.*
- „Има љуто зло које видех под сунцем: богатство које се чува на зло онеме чије је“ (13. стих). *Што више имаш, више можеш да повредиш себе држећи се чврсто онога што имаш.*

- „Јер тако богатство пропадне злом незгодом“ (14. стих). *Што више имаш, имаш више ствари које можеш да изгубиш.*
- „Као што је изашао из утробе матере своје наг, тако опет одлази како је дошао; и ништа не узима од труда својега да понесе у руци својој“ (15. стих). *Што више имаш, више ћеш оставити иза себе.*

Као најбогатији човек на земљи, Соломун је схватио да га обиље није задовољило. Све што је оно учинило њему било је да му је дало веће могућности да јури више илузија. Људи имају склоност да потроше новац пре него што илузија нестане, па се тако држе мита да би их задовољиле оне ствари које не могу себи да приуште. Залихе Соломуновог новца никад нису нестале. Он је пробао све и рекао: „Што год жељаху очи моје, не брањих им нити ускраћивах срцу својему какога весеља“ (Књига проповедникова 2,10).

Који је Соломунов закључак? „А кад погледах на сва дела своја што урадише руке моје и на труд којим се трудих да урадим, гле, све беше таштина и мука духу и нема користи под сунцем“ (11. стих).

Зашто настављамо да будемо преварени? Зато што наша срца жуде за богатством овде и сада.

Ми смо под искушењем да замишљамо како су земаљска блага која видимо око себе оригиналне ствари, а не само сенке истинског блага.

Међутим земаљска богатства могу да постану небеска. А. В. Тозер је рекао:

„Проста ствар колико новац често јесте, он ипак може бити претворен у вечно благо.

Он се може претворити у храну за гладне и одећу за сиромашне; може обезбедити средства за живот једном мисионару који активно доводи изгубљене к светлу еванђеља.

На тај начин новац бива претворен у небеске вредности. Свака привремена својина може да се претвори у вечно благо. Шта год да је предато Христу, одмах је дотакнуто бесмртношћу.“³

Ако је *богаћинијис* болест, шта је лек? Ако је материјализам отров, шта је противотров? Павле нам нуди одговор:

„Богатима на овом свету налажи да не буду охоли и да се не удају у несигурно богатство, него у Бога који нам све даје изобилно за ужитак, да чине добро, да се богате у добрим делима, да буду дарежљиви на општу корист, сабирајући тако себи благо као темељ за будућност, да достигну прави живот“ (1. Тимотеју 6,17-19).

Приметимо како нас Павле упућује управо на принцип богаћења. Кад говори о давању: „сабирајући тако себи благо као темељ за будућност“, он без сумње мисли на Христове речи у Еванђељу по Матеју, 6. поглављу.

У новчанику увек носим једну малу честитку. На једној страни пише: „Бог је власник сваког блага. Ја сам управитељ Његовог капитала.“ Испод тога су исписана три стиха из Светог писма. На другој страни је написано: „Бог жели да користим земаљско благо да би тиме сакупио небеско благо.“ Испод тога су Христове речи из Еванђеља по Матеју, 6. поглавља и Павлове речи из 1. Тимотеју, 6. поглавља. Чување ове честитке близу новца помаже ми да останем снажно осведочен о истини.⁴

Павле каже да нам бити „дарежљив“ и „вољан да делиш са другима“ и бити „богат у добрим делима“ допушта да „достигнемо прави живот“. Насупрот чему? Другоразредном, такозваном, материјалистичком „животу“.

Ово нас води до петог кључа принципа богаћења:

ПРИНЦИП БОГАЂЕЊА – КЉУЧ БР. 5

*Давање
је једини *п*рошвиоџров материјализму.*

Чин давања је снажан подсетник да је Бог центар свега, а не ми. То значи да нисам ја сврха, него Он. Не постоји Он ради мене. Ја постојим ради Њега. Божји новац има виши циљ него што је моје богатство. Давање је радосно препуштање већој особи и већем плану. Давање потврђује Христову власт. Свргава мене са престола и узвисује Њега. Оно ломе окове мамона који жели да ме зароби.

Све док нешто поседујем, ја верујем да је то моје власништво. Међутим када то дам некоме, одричем се контроле, моћи и престижа. У тренутку кад дајем, светло се пали. Магична чаролија је сломљена. Мој ум се бистри. Ја препознајем Бога као власника, себе као слугу, а друге људе као планиране кориснике онога што ми је Бог поверио.

Давање ми не ускраћује личну корист. Уместо тога, пребацује моје личне интересе са земље на небо – од мене на Бога.

Наравно, новац није све што могу да дам. Време, мудрост и стручност су предивни дарови. Давање у било ком облику слама грозницу *богађишћиса*. Давање ме ослобађа од силе гравитације новца и имовине. Давање ме пребацује у нови центар гравитације – небо.

КУЛЕ ОД БЛАТА У СИРОТИЊСКОМ КВАРТУ

После приказивања лаодикејског духовног сиромаштва, сакривеног под њиховим богатством, Исус им је понудио право богатство: „Саветујем ти да купиш од мене злата жеженог у огњу – да се обогатиш“ (Откривење 3,18).

Кад Христ поново дође, „небеса ће уз снажну хуку проћи, а зажарене стихије ће се распасти и земља ће изгорети са свим делима која су на њој“ (2. Петрова 3,10). Да ли то звучи депримирајуће? Да, *било би* депримирајуће уколико би овај свет био наш дом. Међутим, он то није! *Било би* депримирајуће уколико не бисмо могли да употребимо наш живот и наша средства да остваримо промену за вечност. Међутим, ми то можемо!

К. С. Луис је то овако изразио:

„Ми смо безвољна створења која се глупирају са пићем, сексом и амбицијама у време кад нам

је понуђена безгранична радост. Понашамо се као неуро дете које жели да настави са прављењем кула од блата у сиротињском крају, јер не може ни да замисли шта значи добити на дар распуст на обали мора. Задовољимо се исувише лако.“⁵

Чак су се и многи хришћани помирили са животом материјалних добитака који не доноси задовољење, као што је то прављење кула од блата у неком сиротињском кварту.

Постоји нешто много боље од било чега што овај свет може да понуди: вечно благо и невероватна радост.

Ти желиш ово благо и ову радост, зар не? Можда имаш нека практична питања о давању или ниси сигуран одакле да почнеш.

Настави да читаш.

ПЕТО ПОГЛАВЉЕ

КАКО ПОЧЕТИ

Многе ствари сам држао у својим рукама и све их изгубио. Међутим, све што сам ставио у Божје руке, то још увек поседујем.

Мартин Лутер

На запрепашћење свих, Сем Хјустон, контраверзни војник и политичар, предао је свој живот Христу. Након свог крштења Хјустон је изјавио да жели да плаћа половину плате пастору. Када га је неко упитао зашто, одговорио је: „Мој новчаник је такође био крштен.“

Баш као Сем Хјустон, можда и ти разумеш да је хришћански живот нераздвојив од давања. Међутим, можда се питаш: „Одакле да почнем?“

Логично место је управо оно где је Бог почео са својом децом Старог завета: „Сваки десетак земаљски од усева земаљскога и од воћа, Господњи је, светиња је Господу“ (3. Мојсијева 27,30).

Значење речи *десетак* је „десети део“. Требало је вратити Богу десет процената од свега. Ту су били и добровољни прилози, али је десет процената било обавезно давање.

У Причама Соломуновим 3,9 пише: „Попутуј Господа имањем својим и *првинама* од свега дохотка својега“ (курзив аутора). Божја деца одвајају за Бога први део од свега, а не последњи.

Када Његова деца нису давала како је требало, Он је рекао: „Еда ли ће човек закидати Бога? а ви мене закидате; и говорите: у чем те закидамо? у десетку и у приносу. Проклети сте, јер ме закидате, ви, сав народ. Донесите све десетке у спреме да буде хране у мојој кући“ (Малахија 3,8-10).

Исус је потврдио обавезно давање десетка, чак и у малим стварима (Матеј 23,23). Међутим, давање десетка се не помиње у Светом писму после Еванђеља. Оно није ни заповеђено ни укинута, па тако постоји ватрена расправа међу хришћанима о томе да ли је давање десетка још увек почетна тачка давања.

Ја имам помешана осећања по овом питању. Гнушамселегализма. Свакако нежелим да сипам ново вино у старе мехове, намећући хришћанима укинута ограничења Првог завета. Сваки пример давања из Новог завета је много већи од десетка и никад мањи.

Постоји вечна истина иза појма давања наших првина Богу. Било да је десетак још увек минимална мера тих првина или није, ја се питам: *да ли Бог очекује да деца Новога завета дају мање или више?* Исус је подигао духовни критеријум. Никада га није спустио (Матеј 5,27.28).

ПОМОЋНИ ТОЧКОВИ

Можда ти искључиво верујеш у „давање потакнуто милошћу“ и не слажеш се са црквеним оцима, као што су Ориген, Јероним и Августин, који су научавали да је десетак био минимум давања који је очекиван од хришћана. Међутим, било би добро да питамо: „Боже, да ли Ти стварно очекујеш мање од мене, који у себи имам твог Светог Духа и живим у најбогатијем друштву у људској историји, него што си захтевао од најсиромашнијих Израћљаца?“

Скоро свака студија показује да амерички хришћани у просеку дају између два и три процената свог дохотка. Извештај Барна истраживања из 2001. године тврди:

Међу одраслима који су наново рођени било је 44 процената оних који нису дали ништа прошле године. У поређењу са 1999. годином,

просечни износ давања црквама по особи опао је за 19 процената у 2000. години. Једна трећина наново рођених пунолетних особа рекло је да су давали десетак у 2000. години, али поређење њихових стварних давања са дохоцима у домаћинству открива да је само једна осмина давала десетак.⁶

Зар није забрињавајуће што у овом богатом друштву „давање потакнуто милошћу“ износи мали део онога што је очекивано према стандарду Првог завета? Штагод да поучавамо о давању данас, или није у сагласности са Светим писмом па порука не стиже до слушаоца, или смо, пак, ми непослушни.

Десетак је Божја историјска метода којом нас Он доводи на пут давања. У том смислу може служити као улазна врата за радост која потиче од давања потакнутог милошћу. Нездраво је гледати на десетак као на суму на којој се треба зауставити, али то итекако може бити добра сума са којом треба почети. На десетку није требало стати ни у време Првог завета. Због тога не заборавите добровољне прилоге.

Давање десетка није горња граница давања, већ доња. То није завршна линија давања, то је само темељ. Давање десетка може да послужи као

помоћни точкови на дечјем бициклу који ће нам помоћи да се упустимо у начин размишљања, вештине и навике давања које је потакнуто милошћу.

Малахија каже да су Израелици закинули Бога тиме што нису давали не само свој обавезни десетак, него и своје добровољне „прилоге“. Дајући мање добровољних прилога него што је Он очекивао од њих, они су поткрадали Бога. Ако су они могли да закидају Бога дајући недовољно добровољних прилога, зар не можемо и ми то исто да чинимо данас?

Павле је охрабривао људе на добровољно давање, а ипак је такво давање описао као „послушност“ (2. Коринћанима 9,13). Бог има одређена очекивања од нас, чак и кад су у питању наши добровољни прилози. Дати мање него што Он очекује од нас значи покрасти Бога.

Наравно, Бог не очекује од свих нас да дајемо исти износ. Ми треба да дајемо сразмерно томе колико нас је Он благословио (5. Мојсијева 16,10.16.17).

Неки кажу: „Ми ћемо ово чинити постепено. Почећемо са пет процената.“ То је као да кажу: „Некада сам пљач-као шест продавница годишње. Ове године, по милости Божјој, опљачкаћу само три.“

.....
**Некада
 сам пљачкао
 шест продавница
 годишње.
 Ове године,
 по милости Божјој,
 опљачкаћу само
 три.**
 .....

Смисао овога није да опљачкамо Бога *мање* – већ да Га не опљачкамо *уопшће*.

Истина је, неки би жртвовали више давањем пет процената свог дохотка него други који би давали десетак или давали чак педесет или деведесет процената. Свакако,

богаташ никада не би требало само да „пстиклира квадратић“ као да давање десет процената аутоматски испуњава његову дужност. Преосталих деведесет процената такође припада Богу. Он не гледа само на оно што ми дајемо. Он такође гледа на оно што задржавамо.

Имао сам привилегију да интервјуишем многе даваоце. У највећем броју случајева поменули су да их је навика давања десетка навела да дају више од тога. Они су давали десетак и гледали како се Бог стара за њих. Затим су приметили како се њихова срца све дубље усељавају у Његово царство. Сада, после више година, они дају 60, 80, или чак 95 процената својих доходака! Било је то давање десетка које их је поставило на пут давања.

Кад је Божји народ поткрадао Бога недавањем десетка и прилога, Он је рекао: „Окушајте ме у том... хоћу ли вам отворити уста неbesке и излити благослов на вас да вам буде доста“ (Малахија 3,10).

Иронично је да многи људи не могу да приуште да дају људима управо *због тога* што не дају Богу (Агеј 1,9-11). Ако ми прво платимо наш дуг Богу, добићемо Његов благослов који ће нам помоћи да платимо наше дугове људима. Међутим, када закидамо Бога да бисмо платили људима, лишавамо себе Божјег благослова. Не треба да се чудимо што немамо довољно. То је зачарани круг и требаће нам послушност у вери да се извучемо из њега.

Кад ми људи кажу да не могу да дају десетак, ја их питам: „Када би твој доходак био умањен за десет процената, да ли би умро?“ Они одговоре: „Не.“ Онда им кажем: „Управо си признао да имаш могућности да дајеш десетак. Ствар је у томе што то *не желиш*.“

Ја не кажем да је лако давати. Ја само кажем, а постоје хиљаде оних који ће се сложити са мном, да је лакше живети са 90 процената или 50 процената или 10 процената твог дохотка *унушар* Божје воље, него живети са 100 процената *изван* ње.

Давање десетка је попут првих корака малог детета: они нису његови последњи нити најбољи кораци, али су добар почетак. Кад једном научиш да возиш бицикл, више ти не требају помоћни точкови. Кад једном научиш да дајеш, давање десетка постаје споредно. Ако можеш да возиш бицикл без помоћних точкова, благо теби!

Ја немам ништа против људи који кажу: „Ми нисмо везани десетком“, све док они то не користе као оправдање да дају мање. По мом мишљењу, тренутна статистика о давању међу хришћанима јасно показује да већини нас треба одскочна даска за давање. Ако пронађеш врата која воде у давање, то ће бити дивно, боље од давања десетка. Међутим, ако не пронађеш, зашто не би кренуо оданде где је Бог почео са својом децом Првог завета?

ИЗВАНРЕДНО ДАВАЊЕ

Павле је рекао: „Покажите своје обиље и у овом делу љубави“ (2. Коринћанима 8,7). Баш као и свирање клавира, давање је вештина. Што више вежбамо, постајемо све бољи. Можемо научити да дајемо више, чешће и са бољом стратегијом. Ми научавамо тежњу за савршеношћу у нашим професијама. Зашто не учинимо да давање буде

нешто што проучавамо, о чему дискутујемо и у чему стално постајемо бољи, стремићи ка савршеношћу? Верници у Македонији су давали „према својој могућности и преко могућности“ (2. Коринћанима 8,3). Шта значи дати *преко* својих могућности? То значи форсирати наше давање чак и онда када се то не уклапа у цифру нашег испланираног буџета. То значи дати и онда када салдо каже да не можемо.

Скот Луис је присуствовао конференцији на којој је Бил Брајт упутио изазов људима да дају милион долара за испуњење Великог послања.

Овај износ је био смешан Скоту, далеко изнад свега што је он могао да замисли, будући да је његова фирма за производњу машина стварала доходак испод педесет хиљада долара годишње.

Бил је упитао: „Колико си дао прошле године?“ Скот се осетио прилично угодно дајући одговор: „Дали смо седамнаест хиљада долара, што чини око 35 процената нашег дохотка.“

Не трепнувши, Бил је одговорио: „Зашто не поставиш циљ да даш педесет хиљада долара током наредне године?“

.....
**Шта значи
 дати преко
 својих
 могућности?**
 .....

Скот је помислио да Бил није разумео. То је било више него што је зарадио током целе године! Међутим, Скот и његова супруга су одлучили да се поуздају у Бога прихватајући Билов изазов и молећи Бога да учини оно што је изгледало немогуће. Бог се постарао на задивљујуће начине. Заједно са чудом које је Бог учинио 31. децембра, породица Луис је могла да дâ педесет хиљада долара. Наредне године, они су поставили за циљ да дају сто хиљада долара. Поново, Бог се побринуо.

Скот ми је послао писамце говорећи да су у 2001. години прекорачили износ од милион долара у свом давању. Најбоље у свему јесте да се нису зауставили на томе. *То* је оно што значи превазићи себе у давању.

ДАТИ САДА ИЛИ ДАТИ КАСНИЈЕ?

Људи питају: „Да ли да дам сада или да то сачувам, надајући се да ће моје инвестиције кренути на боље и онда ћу имати више да дам кроз годину или две?“

Ја на то одговарам са два питања: „Колико брзо желиш да доживиш Божји благослов?“ и „Да ли желиш да будеш сигуран да ће новац отићи у Божје царство или си вољан да ризикујеш да тамо не оде?“

Кад будемо стали пред Бога, ја не верујем да ће Он рећи: „Направио си велику грешку кад си ми дао сав тај новац пре него што је скочила вредност акција на берзи.“

Не верујем да је икада погрешно дати *сада*. Са десет хиљада процената каматне стопе (Матеј 19,29) Бог може да створи много већи добитак од новца који је данас уложен у небо, него што ће икада произвести новац уложен у берзу или некретнине.

Ако не дајемо сада, излажемо се неким од постојећих ризика:

- Економија се може променити, па ћемо имати мање да дамо. Бог каже да ми не знамо шта ће се десити сутра (Јаковљева посланица 4,13-17). Безброј инвеститора су били „потпуно сигурни“ да ће примити велики добитак од новца који нестаје преко ноћи.
- Наша срца се могу променити, па можда одлучимо да не дамо оно што смо намеравали. Закеј је рекао: „Дајем од свог имања“. Ако одуговлачиш, исто срце

.....
**Не верујем
 да је икада
 погрешно
 дати сада.**
 .....

које те подстиче да даш данас, можда ће те касније наговорити да не даш. Зашто? Зато што као резултат одложеног давања лични интереси твог срца расту на земљи и смањују се на небу.

- Наши животи се могу завршити пре него што дамо оно што смо намеравали.

Можда мислиш: „О, нема проблема. Ставио сам моју цркву и хришћанске службе у тестамент.“ Свакако планирај своју заоставштину и дај обилно за Божје царство. Међутим, каква врста вере ти је потребна да предаш свој новац кад умреш? Тада немаш избора!

Смрт није твоја најбоља прилика за давање; она је крај твоје прилике да дајеш. Бог награђује дела вере учињена док смо још живи на овој земљи.

Ми такође треба да испитамо садашњу ваљаност сваке организације којој дајемо новац. Слажем се са саветником за финансије Роном Блуом, који каже: „Дај док живиш, тако да знаш где твој новац иде“.

Џон Весли је рекао: „Новац никад не остаје код мене. Опекао би ме ако бих га задржао. Ја га избацим из мојих руку што је пре могуће да не

би пронашао пут до мог срца.“ Весли је зарадио велике ауторске хонораре током свог живота – па ипак је његов циљ био да дâ толико великодушно, да кад умре не остави практично ништа иза себе. Он је постигао свој циљ. Док је његов новац у „јужној валути“ још увек имао вредност, он га је заменио за небеско благо.

Кад Господ поново дође, шта ће се десити са свим новцем који седи на рачунима у банци, пензијским осигурањима, имовини и фондацијама? Изгореће као дрво, сено и слама, а могло је бити дато у замену за злато, сребро и драго камење. Новац који је могао да буде употребљен да се нахране гладни људи, као и за испуњавање Великог послања, биће уништен у пламену.

Да ли си икада играо једну од оних игара са картама где је победник онај ко први остане без карата? На крају такве игре, свака карта која је остала у твојим рукама, рачуна се против тебе. Амерички сан је умрети са што је могуће више карата у руци. Можда смо ми ово наопако схватили. Можда наша стратегија треба да буде као стратегија Џона Веслија – да се не заглавимо са свим оним картама на крају нашег живота.

ШТА ЋЕМО ОСТАВИТИ ДЕЦИ?

„Шта ћемо са децом?“, можда ћеш питати. „Зар не бисмо требали да им оставимо сав наш новац?“ Одговор је не.

Ненси и ја ћемо оставити нашим ћеркама само онолико колико ће им бити од скромне помоћи, али не довољно да промени њихов животни стил или наруши њихову потребу да се моле и планирају са својим мужевима, као и да зависе од њих. Ми смо о овоме разговарали са њима и оне разумеју и слажу се са нашим планом да највећи део наше имовине дамо за Божје царство.

Оставити велико наследство деци није само пропуштена прилика за инвестирање у Божје царство. Такође је то ретко у њиховом најбољем интересу.

Током година, чуо сам безброј ужасавајућих прича о наследству. Проучавај животе људи који су наследили велико богатство и открићеш да их је то у највећем броју случајева учинило несрећнијим, похлепнијим и циничнијим. Зашто да се мучиш и радиш кад си добио сав тај новац? Новац финансира нова искушења, укључујући зависности. Давање новца ономе који немарно троши је као сипање бензина на ватру. Такође,

ништа не може да завади браћу и сестре брже од великог наследства. Оставити више новца за Божје царство него деци која су финансијски независна није само дело љубави према Богу, већ и према деци.

У време Старог завета, остављање наследства је било од огромне важности (Приче Соломун-ове 13,22), зато што деца нису имала средства да купе земљу за себе, па су тако могла да падну под ропство или да не буду у могућности да се старају за своје родитеље. Међутим, данас наследства су често огромни изненадни добици људима који су финансијски независни и већ имају више него што им је потребно.

Ендру Карнеги је рекао: „Свемоћни долар завештан детету је свемоћно проклетство. Ни један човек нема право да осакати свог сина теретом као што је велико богатство.“

Твоја деца треба да воле Господа, пуно раде и доживе радост поуздања у Бога. Много важније од тога да оставиш наследство својој деци јесте да им оставиш духовно наслеђе. Ако си оставио својој деци новац који им не треба и ако они исправно размишљају, они ће га ионако дати Богу, зар не? Зашто га онда не би ти лично дао Богу, пошто га је Он поверио теби?

Пусти Бога да одлучи колико треба обезбедити твојој одраслој деци. Онда кад твоја деца постану финансијски независна, новац који си ти стварао под Божјим вођством не припада твојој деци – припада Њему. Уосталом, ако управитељ *ивоџ* новца умре, шта би ти мислио уколико би он сав твој новац оставио *својој* деци?

ЗАШТО НАМ ЈЕ БОГ ПОВЕРИО ТОЛИКО МНОГО?

Исус је рекао: „Дајте и даће вам се; добру меру, набијену, стресену, препуну, даће у ваше наручје; јер каквом мером мерите, онаквом ће вам се одмерити“ (Лука 6,38).

.....

**Бог је највећи
давалац
у универзуму
и Он
неће дозволити
да Га ти
надмашиш у
давању.**

.....

Што више дајеш више ти се враћа, зато што је Бог највећи давалац у универзуму и Он неће дозволити да Га ти надмашиш у давању. Само напред, пробај и видећеш шта ће се десити.

Р. Г. Летурно је изумео грађевинске машине. Давао је деведесет процената свог дохотка, али је новац долазио брже но што је он могао да га раздели. Летурно је рекао: „Ја га лопатом избацујем, Бог га лопатом убацује – али Бог има већу лопату!“

Еванђеље које промовише здравље и богатство срамоти Христа будући да свако еванђеље које је више истинито у Америци него у Кини није право јеванђеље. Теологија просперитета је изграђена на полуистини. Бог често *даје* материјални напредак људима који дају. Међутим, Он нам неће дозволити да према Њему поступамо као према покер апарату на коме не може да се изгуби или као према духу из боце који испуњава наше заповести. Давање значи жртвовати се и ми понекад *осећимо* то жртвовање. Божја исплата је веома реална, али долази у „право време“, што значи да можда неће бити данас или сутра, већ у вечности (Галатима 6,9).

Бог ти је дао знатне материјалне благослове. Да ли си икада упитао себе: „Зашто је Он обезбедио толико много?“ Нека те то не изненађује. Павле нам тачно каже зашто нам Бог даје више новца него што нам је потребно:

„А који сејачу даје семе и хлеб за храну даће и умножиће ваше семе, и учиниће да узрасту

плодови ваше праведности, да у свему будете богати – за ...“ (2. Коринћанима 9,10.11)

Дакле, за *шта*? Како он завршава ову реченицу? Теологија просперитета би ову реченицу завршила овако: „За ваш живот у богатству, показујући свету колико Бог благосиља оне који Га воле.“

Међутим, то није онако како Павле завршава реченицу. Он каже: „Да у свему будете богати – за свако *просто*душно давање“ (11. стих, курзив аутора).

Павле нас овим доводи до шестог и последњег кључа принципа богаћења:

ПРИНЦИП БОГАЋЕЊА – КЉУЧ БР. 6

Бог ми даје најредак, не из разлога да повећа мој животињи стандард, већ да повећа стандард мој давања.

Бог нам отворено говори зашто нам даје више новца него што нам је потребно. То није зато да бисмо пронашли више начина да га потрошимо. То није зато да бисмо удовољавали себи и размазили

нашу децу. То није зато да бисмо изоловали себе од потребе за Божјим старањем.

То је зато да бисмо могли да *дајемо* – великодушно.

Кад Бог обезбеди више новца, ми често помислимо: *Ово је блаџослов*. Наравно да јесте, али било би такође у складу са Светим писмом да помислимо: *Ово је истина*.

Управитељ новца има оправдане потребе, а Власник је великодушан – Он не захтева да управитељи Његовог имања живе у сиромаштву и Он не замера када разумно трошимо на себе.

Међутим, замисли да нас Власник види како расипно живимо у палати, возимо само најбоља кола и путујемо авионом у првој класи? Или можда купујемо само скупу одећу и електронске апарате и једемо у најскупљим ресторанима? Зар не постоји тренутак када ми, као управитељи Његовог новца, можемо да пређемо границу разумног трошења? Зар нас Власник неће позвати да објаснимо расипање новца који није наш?

Ми смо названи Божјим слугама и речено нам је да се од нас захтева да се „сваки веран нађе“ (1. Коринћанима 4,2). Ми смо Божји курири и разносачи. Ово треба да имамо на уму кад одређујемо себи висину плате. Хајде да одбацимо

.....
Ми
нисмо власници
продавнице.
Ми
смо само
радници у њој!
 .....

некоме коме то треба. Све то лепо упакујеш и даш поштару да испоручи пошиљку. Шта би мислио ако би он, уместо уручивања на праву адресу, однео пакет својој кући, отворио га и задржао за себе?

Ти би рекао: „Овај човек није разумео. Пакет не припада њему. Он је само посредник. Његов посао је да га преузме од мене и преда особи којој ја желим.“

Само зато што Бог стави свој новац у наше руке не значи да Он планира да тај новац ту и остане!

То је оно што је Павле рекао Коринћанима, охрабрујући их да дају сиромашнима у Јерусалиму:

„У садашње време нека ваш сувишак покрије њихову оскудицу, да и њихов сувишак једном покрије вашу оскудицу, да буде једнакост, као што је написано: 'Ко је много накупио – није

надувано мишљење о нашој сопственој вредности. Ми нисмо власници продавнице. Ми смо само радници у њој!

Замисли да имаш нешто јако важно и да то желиш да поклониш

имао сувише, а ко је мало накупио – није осетио мањак“ (2. Коринћанима 8,14.15).

Зашто Бог даје некој од своје деце више него што им треба, а другој мање него што им је потребно? Зато да би употребио своју децу да помогну једни другима. Он не жели да ми имамо ни премало ни превише (Приче Соломунове 30,8.9). Кад они који имају превише дају онима који имају премало, решена су два проблема. Кад они то не ураде, оба проблема остају нерешена.

Бог расподељује богатство неједнако не зато што воли неку од своје деце више него оне друге, већ зато да би Његова деца могла да то расподеле својој браћи и сестрама у Његово име.

Павле каже да Бог који даје семе сејачу, даће и умножиће наше семе. Зашто? Зато да можемо да гомиламо залихе тог семена или да га поједемо? Не, него зато да бисмо могли да га разбацамо и распространимо тако да може донети род. Обиље није Божји план за мене да живим у раскоши. То је Његов план за мене да помогнем другима да живе. Бог ми поверава свој новац не да бих градио моје царство на земљи, већ Његово царство на небу.

Да ли жудиш да посејеш Божји новац на поље света коме треба Христ? Да ли мисао о давању за оно што ће бити вечно чини да ти прођу жмарци

уз кичму? Да ли сакупљање блага на небу чини да ти срце поскочи од радости?

Ако смо разумели Божју економију, онда ћемо се придружити Македонцима и молити за привилегију да дајемо.

БОЖЈИ АУТОРСКИ ХОНОРАРИ

Сећате се оне пресуде од 8,2 милиона долара? Недавно је истекао период од десет година казне. Одбор наше хришћанске организације је рекао: „Ренди, не мораш више да зарађујеш минималну плату. Можеш поново да примаш ауторске хонораре.“

Ненси и ја смо о томе причали и молили се. Закључили смо да нам не треба виши животни стандард. Не треба нам боља кућа или бољи ауто. Не треба нам боље осигурање или већа штедња новца за пензију. Тако смо, са радошћу у нашим срцима, рекли: „Не, хвала.“ (Касније смо открили да је клиника за абортусе успела у томе да нам продуже казну за још десет година. Међутим, ми смо захвални да нисмо знали за то када смо донели нашу одлуку.)

Ауторски хонорари од продаје књига нису наши, они су Божји. Ненси и ја имамо одређену

суму новца са којом живимо и то нам је довољно. Остало иде за царство Божје. Нама не треба милион долара или сто хиљада долара. Нама је сасвим добро са много мање од тога. Бог се верно стара о нама, а наш добитак је у томе да доживљавамо једно од највећих животних узбуђења – радост давања.

ШЕСТО ПОГЛАВЉЕ

ЗА УПРАВО ОВО ВРЕМЕ

*Наш свакодневни посао треба да буде
припрема за наш последњи дан.*

Метју Хенри

Алфред Нобел је испустио дневне новине и ухватио се за главу.

Било је то 1888. године. Нобел је био шведски хемичар који се обогатио проналаском и производњом динамита. Његов брат Лудвиг умро је у Француској.

Међутим, сада је Алфредова велика жалост била увећана запрепашћењем. Управо је прочитао читуљу у француским новинама – и то не читуљу свог брата, већ *своју!* Уредник је заменио браћу. Наслов је гласио: „Трговац смрћу је мртав.“ Читуља Алфреда Нобела описала је човека који је постао богат помажући људима да убијају једни друге.

Потресен овим описом његовог живота, Нобел је одлучио да искористи своје богатство да би променио своје завештање. Осам година касније је умро и оставио више од девет милиона долара за финансирање награда људима чији рад је донео добробит човечанству. Награде су постале познате као Нобелове награде.

Алфред Нобел је имао ретку прилику – да погледа на процену свог живота при његовом крају и да још увек има могућност да свој живот промени. Пре него што се његов живот завршио, Нобел се уверио да је инвестирао своје богатство у нешто што има вечну вредност.

ПЕТ МИНУТА НАКОН ШТО УМРЕМО

На крају филма Шиндлерова листа има једна срцепарајућа сцена у којој Оскар Шиндлер, човек који је од нациста откупио животе многих Јевреја, гледа на свој ауто и свој златни брош, жалећи што није дао више од свог новца и својине да спаси више живота. Шиндлер је искористио своју прилику много боље од већине људи. Међутим, на крају, он је жудео за могућношћу да се врати у прошлост и донесе боље одлуке.

Људи који не верују у Христа немају другу шансу да поново живе свој живот, те да овом приликом изаберу Христа. Хришћани, такође, немају другу прилику да поново живе свој живот, ово је време да ураде више да би помогли сиромашнима и инвестирали у царство Божје. Ми имамо једну краткотрајну прилику – живот на земљи – да употребимо своја средства да променимо ствари.

.....
**Пет минута
 након
 што умремо
 знаћемо тачно
 како је требало
 да живимо.**
 .....

Џон Весли је рекао:
 „Све ствари процењујем само вредношћу коју ће оне добити у вечности.“
 Мисионар Ц.Т. Стад је рекао: „Само један живот, а ускоро ће бити завршен; само оно што је урађено за Христа остаће.“

Пет минута након што умремо знаћемо тачно како је требало да живимо. Међутим, Бог нам је дао своју Реч, па тако не морамо да чекамо да умремо да бисмо то сазнали. Он нам је, такође, дао свог Духа да нас оспособи да на такав начин живимо сада.

Запитај себе: „*Пет минута након смрти, шта ћу пожелети да сам даровао онда док сам још имао прилику?*“ Одговори сâм себи и размисли зашто

то не би урадио већ сада? Зашто не проведемо остатак живота испуњавајући јаз између онога што ћемо пожелети да смо дали и онога што стварно дајемо?

Нобел је успео да промени своје завештање овом свету. Ми имамо много већу стратешку могућност да променимо наше завештање свету који долази.

Када напустиш овај свет, да ли ћеш бити познат као онај који је нагомилао благо на земљи које није могао да задржи или ћеш бити препознат као онај који је улагао благо на небу које није могао да изгуби?

Стави себе на место Алфреда Нобела. Узми папир и оловку. Седи, размисли и састави своју читуљу. Направи листу ствари по којима ће те људи памтити. Само напред, уради то.

Кад завршиш, прочитај своју читуљу. Како ти изгледа?

Покушај да поново саставиш читуљу, али овог пута из перспективе неба, можда писану од стране анђела који све посматра. Да ли мислиш да је Бог задовољан твојим животом на земљи?

Можда живиш животом у чијем центру је Христ, са мало ствари због којих жалиш. Можда дневно сакупљаш благо на небу.

Или можда немаш такав живот. Ако си као ја, онда би желео да је небески сажетак твог живота угоднији једном Гледаоцу. Можда си разочаран оним што си написао. Ако је тако, не губи наду. Добра вест је да си ти још увек овде! Баш као Нобел, ти имаш прилику да уз Божју помоћ средиш свој живот, па тако и своју читуљу, да изгледа онако како би ти желео.

ДАР ДАВАЊА

У посланици Римљанима, 12. поглављу, Павле наводи седам духовних дарова, укључујући пророштво, служење, поучавање, милосрђе и давање. Ја сам убеђен да је, од свих ових дарова, давање онај о коме се најмање размишља у данашњим црквама.

Наравно, сви ми смо позвани да служимо, показујемо милосрђе и да дајемо, чак и ако немамо ове дарове. Ја верујем да је у различитим периодима историје Бог суверено расподелио одређене дарове већем броју људи (као што је милосрђе у време харања куге).

Замисли да Бог жели да испуни свој план за евангелизацију света и да помогне до тада незапамћеном броју људи који пролази кроз

страдања. Који дар би ти очекивао да Бог да великом броју људи? Можда дар давања? Шта би могао да очекујеш да Бог обезбеди онима којима је дао тај дар? Можда до тада незапамћено богатство да би тако могао да задовољи потребе свих оних људи и рашири своје царство?

Погледај око себе. Зар то није управо оно што је Бог учинио? Питање је: шта ми радимо са богатством које нам је дао да бисмо досегли изгубљене и помогли људима у патњи?

Ми редовно видимо дар поучавања и знамо како се он манифестује. Слушамо приче о чудесним исцелењима, обновљеним браковима и о скоро свему другом, осим о давању. Чули смо о молитвеним борцима и студентима теологије, али ретко чујемо приче о људима који дају највећи део свог дохотка Господу.

Све више је уобичајено за хришћане да једни другима постављају тешка питања: Како је у твојем браку? Да ли проводиш време читајући Божју Реч? Како стојиш у погледу сексуалне чистоте? Да ли причаш људима о својој вери у Бога? Међутим, колико често питамо: „Колико дајеш Господу?“ или „Да ли поткрадаш Бога?“ или „Да ли побеђујеш у борби против материјализма?“

.....
**Кад
 је у питању
 давање,
 цркве
 функционишу
 по принципу
 „не питај,
 не говори“.**
 .....

Кад је у питању давање, цркве функционишу по принципу „не питај, не говори“. Недостаје нам комуникација, одговорност и примери које ћемо да следимо. Као да имамо неки прећутни договор: „Ја нећу да причам о томе ако ти не же-

лиш – дакле, можемо да наставимо живот као и до сада.“

Размисли о томе. Како један млади верник у цркви учи да даје? Где он може да види како давање изгледа у животу верника који је очаран Христом? Зашто смо изненађени што он, не видећи ниједан пример, прихвата упутства из овог материјалистичког друштва?

Ми треба да „пазимо на то да један другог подстичемо на љубав и добра дела“ (Јеврејима 10,24). Зар не би онда требали да питамо како да једни друге подстичемо на давање?

Неки ће можда замерити: „Али ми не треба да једни другима упоређујемо давања.“ Павле говори коринћанима о давању Македонаца рекавши им да овде прави поређење с циљем да их мотивише

(2. Коринћанима 8,7.8). Дикси Фрејли ми је причала о својим пријатељима. Рекла је: „Они су одличан пример умећа давања. Сваке године ми се такмичимо ко ће више да да!“ Зашто да не? Зар тиме не подстичемо једни друге? Зар не треба да помогнемо једни другима да бисмо подigli лествицу давања, тако да можемо да научимо како да скочимо више?

Свето писмо нам каже да не дајемо из разлога да нас људи виде (Матеј 6,1). Свакако, треба да будемо опрезни и избегавамо понос. Међутим, Исус такође каже: „Тако нека засветли ваша светлост пред људима, да виде ваша добра дела и прославе Оца вашег који је на небесима“ (Матеј 5,16). Кроз погрешно тумачење Библије, сакрили смо давање „испод мерице“. Као резултат тога, ми не учимо хришћане да дају. Због тога њима недостаје радост и смисао живота.

Када се наш мисијски пастор вратио из Судана испричао је нашој цркви о заробљеним хришћанима у том региону. Неколико породица је спонтано одлучило да се одрекну куповине божићних поклона те године и да уместо тога дају новац за ослобађање робова. Одељење четвртог разреда наше школе сакупило је хиљаду долара за исту сврху кроз радне пројекте. Једна девојчица

шестог разреда узела је педесет долара које је чувала за играње у кошаркашком тиму и дала их за помоћ верницима у Судану.

Једна породица је сакупила неколико стотина долара за одлазак у Дизниленд. Њихово дете је упитало да ли уместо тога могу да дају тај новац за помоћ робовима. Није прошло дуго и многи људи су дали толико да се сакупило шездесет хиљада долара за ослобађање робова. Чак нисмо ни скупљали добровољни прилог, али давање је било заразно. Људи су причали једни другима своје приче о давању. Све то је одушевило и охрабрило тело Христово да даје више. Био је то један од најсјајнијих момената цркве, а једна од битних компоненти биле су приче људи о томе како их је Бог водио да дају.

Цар Давид је рекао својим људима колико је тачно он дао за изградњу храма. Тачне количине злата и драгог камења које су дале вође народа такође су изнете у јавност. „И радоваше се народ што драговољно прилагаху, јер прилагаху целим срцем Господу“ (1. Књига дневника 29,6-9). Људи су могли да се радују само зато што су знали колико су дале њихове вође. Они су могли да следе пример својих вођа у давању, само зато што су знали колико су они давали. Уколико не научимо

да понизно једни другима кажемо наше приче о давању, наше цркве неће научити да дају.

Ми треба да знамо о удовици у цркви која има мала примања и пости сваког четвртка, а онда даје новац гладнима уместо да купи храну за себе. Био би то неизмерљив губитак за мој духовни живот да нисам чуо приче Хадсона Тејлора, Џорџа Милера, Ејми Кармајк и Р. Г. Летурноа. Они су живели на начин да угоде Богу, а не мени, али знање о томе шта је Бог учинио у њима представља инспирацију да Му допустим да уради више у мени.

СХВАТИТИ СУДБИНУ

Чињеница да сада читаш ове речи је вероватно део Божјег плана да промени твој живот, а као резултат тога да промени историју и вечност.

Да ли се сећаш шта је Мардохеј рекао Јестири? „Јер ако ти узмучиш сада, доћи ће помоћ и избављење Јудејцима с друге стране, а ти и дом оца твојега погинућете; и ко зна ниси ли за овако време дошла до царства“ (Књига о Јестири 4,14).

Баш као што је Јестира била у привилегованом положају, тако је скоро свако ко чита ову књигу. Да ли си писмен и образован? Да ли имаш храну, одећу, смештај, ауто, можда неке електронске

уређаје? Онда си ти међу привилегованима, међу светским богаташима.

Зашто ти је Бог дао привилегију да будеш богат? За управо ово време. Бог те је суверено подигао. Кад размишљам о богатству моје породице и о приликама за давање којима нас Господ изнова благосиља, не могу да мислим другачије него да смо ми део нечег много већег од нашег крајичка света у Орегону.

.....
**Није случајно
 што живиш
 у овом времену
 и месту
 у историји.**
 .....

Једна хришћанска организација своју групу главних донатора назива „Историјска шачица људи“.

Да ли у овом називу постоји преувеличан осећај важности? Ја не мис-

лим да постоји. Давање за Божје велике циљеве помаже нам да схватимо нашу судбину. Није случајно што живиш у овом времену и месту у историји. Размисли опет, зашто је Бог провиђења поверио теби толико много: „Нека ваш сувишак покрије њихову оскудицу... да у свему будете богати – за свако простодушно давање“ (2. Коринћанима 8,14; 9,11)?

Да ли је то твоја судбина? Да ли те Бог позива да будеш великодушнији давалац? Да ли те Он позива да са другима поделиш ослобађајућу радост принципа богађења?

Чуо си о молитвеним борцима. Шта је са борцима који дају? Можда Он подиже велику војску даваоца и позива нас да добровољно ступимо у њу.

Многи данас моле Јависову молитву: „О, да би ме благословио и раширио међе моје“ (1. Књига дневника 4,10). Зашто не молиш ту молитву кад је у питању твоје давање? Зашто не одредиш суму новца са којом можеш да живиш, а онда кажеш Богу да ћеш све што Он обезбеди преко тога вратити Њему?

Ми не знамо колико дуго ће још трајати благостање наше нације. Зашто не поделимо то изобиље са другима док још можемо? Хајде да дајемо све док наша срца не буду више укључена у рад за Божје царство него у наше пројекте за реконструкцију куће, пословне подухвате, одмор из снова или штедњу новца за пензију.

Хајде да питамо Бога да ли жели да одложимо градњу куће из снова на земљи, схватајући да нам наш Младожења већ гради у небу кућу о којој сањамо. У међувремену, ми можемо користити Божја новчана средства да градимо нешто што неће изгорети у пламену, него ће трајати вечно.

МИСЛИ КОЈЕ ТРЕБА ИМАТИ НА УМУ

„Колико Бог жели да дајем кроз добровољне прилоге?“ Само Бог може да одговори на то питање. То значи да ми треба да Га питамо. Он није одредио посебан износ или проценат за добровољне прилоге. Можда је то баш тако да бисмо се молили и тражили Његово вођство, што Он и обећава да ће нам дати (Јаковљева посланица 1,5). Наш посао је да слушамо и будемо послушни.

Твоје давање треба да почне у твојој локалној, библијски заснованој цркви која има Христа у центру, духовној заједници којој си одговоран (Галатима 6,6; 1. Коринћанима 9,9-12). Осим тога, ти можеш великодушно да дајеш добрим мисијским организацијама и ванцрквеним хришћанским службама, пажљиво их одабирајући према библијским стандардима.⁷

Људи ме питају: „Да ли да помажем све-товне организације?“ Питање које треба да поставимо гласи: Да ли је то хуманитарно друштво, колико год да је добро, близу Божјег срца као што је евангелизација, оснивање цркава или помагање сиромашнима у Христово име? Многи људи помажу такозване хришћанске факултете на којима

се више не верује у њихову вероисповест те сада заводе студенте са правог пута. Поред свих Богу угодних хришћанских служби и школа које можемо да помажемо, зашто бисмо давали Божји новац институцијама које се активно супротстављају Божјем раду? Поред добрих световних организација постоје хришћанске организације које раде исти посао – али са перспективом вечности. Када имамо могућност избора, зашто не бисмо помагали организације које карактерише молитва, библијски стандарди и натприродно деловање Божјег Духа?

Зашто не питаш Бога како би ти могао да поделиш принцип богаћења са другима? Можда ћеш управо ти бити као један од људи који су довели Д. Л. Мудија и Били Грејема Христу – ти можеш да утичеш на друге да дају много више него што ћеш ти икада моћи да дајеш.

Размисли о томе да проследиш ову књигу другима. Одвој време за молитву о овим стварима са својим брачним другом или пријатељима. Можеш да организујеш време за заједнички доручак, проучавање Библије или за дискусију, користећи ову књигу, као и материјал за проучавање о новцу или давању који је саставила организација Crown Financial Ministries.⁸ Замоли Бога да ти покаже људе који су у твојој сфери утицаја, са којима можеш да

причаш, проучаваш или да се молиш, оне које ти можеш да поучаваш или од којих можеш да будеш поучен.

МОЈ ЗАВЕТ ДАВАЊА

Ево једног плана који ће ти у шест корака помоћи да останеш на путу принципа богаћења. То је завет давања између тебе и Бога. Ја те охрабрујем да прочиташ, разговараш о томе са својим брачним другом или пријатељима и да се за то молите.

Ако осетиш да те Бог води да се поново обавезеш на давање, подстичем те да потпишеш скраћену верзију овог завета на крају књиге.

1. Ја потврђујем Божје потпуно власништво надомном (1. Коринћанима 6,19.20) и над свим што ми је поверио (Псалам 24,1). Признајем да су мој новац и својина у ствари Његови. Ја сам управитељ Његовог новца, Његов курир. Питаћу Га шта Он жели да урадим са Његовим новцем.
2. Одвојићу првину од свега – почевши са најмање десет процената од свега што примим, сматрајући то светим и искључиво Господњим. Ово чиним из послушности

Њему, желећи Његов благослов (Малахија 3,6-12). По вери прихватам Божји изазов да Га у овоме окушам.

3. Од преосталог блага које ми Бог поверава тежићу да дајем добровољно и великодушно. Схватам да ми је Бог поверио богатство да бих могао да будем „богат за свако пристојно давање“ (2. Коринћанима 9,11). Схватајући да могу да поткрадам Бога ако не дајем не само десетак, већ и сваки дар који Он од мене тражи да дам, молим Га да ми помогне да разумем Његову вољу.
4. Молим Бога да ме учи да пожртвовано дајем за Његове циљеве, укључујући помагање сиромашнима и досезање изгубљених. Обавезујем се да ћу избегавати упадање у дугове. Тако нећу блокирати Његов новац, па ћу моћи да осећам већу слободу да следим подстицаје Светог Духа на давање.
5. Схватајући да не могу да понесем земаљско благо са овог света, одлучујем да га сакупљам као небеско благо – за Христову славу и вечно добро других људи и мене самог. Потврђујући да је небо, а не земља, мој дом и Христ мој Господ, обавезујем се да ћу пред Њим редовно полагати

Његову имовину – не остављајући ништа недодирљивим – и молити да ми покаже шта да урадим са Његовим новцем и где да га дам. Почећу са овим питањем: „Шта је то што ја чврсто држим, а што Ти желиш да дам другима?“

- б. Схватајући да ми је Бог дао породицу, пријатеље, цркву и друге људе који су у мојој сфери утицаја, молим Га да ми помогне да поделим принцип богаћења са њима, тако да и они могу да приме највећу садашњу радост и будућу награду.

НАЈВЕЋЕ ЗАДОВОЉСТВО

Постоји једна Исусова изјава записана у Делима апостолским, која се не појављује у Јеванђељима. Могуће је да је Бог то касније додао да би се истакло:

„Сећати се речи Господа Исуса, јер је Он рекао: ’Блаженије је давати, него ли примати.’“
(Дела апостолска 20,35)

Ми смо јако обузети са „узимањем оног што нама припада“, те тако пропуштамо оно што доноси стварни благослов и радост: давање Богу онога што је Његово. Када дајемо, радимо оно за

шта смо створени: да волимо Бога и своје ближње (Матеј 22,36-40). Наше одважно давање потврђује Христову власт. То је благословени чин који води у радост.

Један сликовит пример ове радости налази се у класичном делу Чарлса Дикенса „Божићна прича“. На почетку приче, Ебенезар Скруџ је богат и несрећан [*на енглеском, „скруџ“ (scrooge) значи „циција“ - ирим. ирев.*]. Он је заједљив, незадовољан и ужасно похлепан. После сусрета са три духа на дан Божића, дата му је друга шанса за живот. Недавно сам поново прочитао ову причу и био сам импресиониран описом промењеног Скруџа:

„Потом је отишао у цркву, да би након тога наставио да шета улицама, посматрајући ужурбани свет. Пљескао је дечицу по образима, делни милостињу просјацима и загледао у прозоре кућа. Све то причињавало му је највеће задовољство. Није ни сањао да једна обична шетња може човека учинити толико срећним.“⁹

Након ове промене, Скруџ иде улицама Лондона слободно раздељујући своје богатство сиромашнима. Он је опшамућен радошћу. Он, који се до јуче ругао идеји о добротинству, сада проналази највеће задовољство у давању.

.....
**Скруц
 је ошамућен
 радошћу.**
 .....

На последњој страници ове приче Дикенс о Скруцу каже следеће:

„Неки људи су му се подсмевали због те про-

мене, али њему то није сметало. Био је сада мудар, знајући да се још ни једно добро дело није десило чему се људи нису претходно подсмевали. И стога му се срце веселило и био је срећан.“¹⁰

Шта је био извор Скруцове промене? Сагледавање ствари из перспективе вечности. Кроз једну натприродну интервенцију и кроз очи вечности, Скруцу је било омогућено да види своју прошлост, садашњост и још увек променљиву будућност. Хајде да затражимо од Бога исти увид у наше животе.

Скруц је скакао од радости на улицама Лондона јер је открио противотров материјализму који му је пре тога затровао душу. Скруц је научио принцип богаћења – тајну радосног давања.

Да ли и ти желиш да искусиш ову врсту радости? Ја те позивам да пребациш своју имовину са земље у небо. Позивам те да за Божје дело дајеш понизно, великодушно и учестало. Превазиђи себе

у давању тако да можеш да угодиш Богу, служиш друге људе и уживаш благо на небу.

Подстичем те да пригрлиш Христов позив: „Дајте и даће вам се“ (Лука 6,38). Затим, кад ти Он дâ више, подсети себе зашто је то тако: да би ти могао да пристојно дајеш.

Позивам те да пошаљеш своје благо на небо где ће те сигурно чекати. Кад то учиниш, осетићеш слободу, доживећеш радост и осетићеш да се Бог смеши.

Када будеш давао, осећаћеш Његово задовољство.

ПРИНЦИП БОГАЋЕЊА

Не можеш га понети са собом,
али га можеш послати тамо да те чека.

КЉУЧНЕ СТАВКЕ ПРИНЦИПА БОГАЋЕЊА

**БОГ ЈЕ ВЛАСНИК СВЕГА.
ЈА САМ УПРАВИТЕЉ ЊЕГОВОГ НОВЦА.**

Ми смо управитељи имовине коју нам је
Бог поверио на чување - а не дао.

**МОЈЕ СРЦЕ УВЕК ИДЕ ТАМО ГДЕ
УЛАЖЕМ БОЖЈИ НОВАЦ.**

Посматрај шта се догађа када пребациш
свој новац са пролазних на вечне ствари.

НЕБО, А НЕ ЗЕМЉА, ЈЕ МОЈ ДОМ.

Ми смо држављани једне боље државе
– небеске државе. (Јеврејима 11,16)

**НЕ ТРЕБА ДА ЖИВИМ ЗА ТАЧКУ,
ВЕЋ ЗА ЛИНИЈУ.**

Од тачке, нашег садашњег живота на
земљи, пружа се линија која се вечно
наставља. Она представља вечност у
небу.

**ДАВАЊЕ ЈЕ ЈЕДИНИ
ПРОТИВОТРОВ МАТЕРИЈАЛИЗМУ.**

Давање је радосно препуштање већој
особи и већем плану. Свргава мене са
престола и узвисује Њега.

**БОГ
МИ ДАЈЕ НАПРЕДАК,
НЕ
ИЗ РАЗЛОГА ДА ПОВЕЋА
МОЈ ЖИВОТНИ СТАНДАРД,
ВЕЋ
ДА ПОВЕЋА СТАНДАРД
МОГ ДАВАЊА.**

Бог нам даје више новца него што нам је
потребно зато да бисмо могли да дајемо
– великодушно.

МОЈ ЗАВЕТ ДАВАЊУ

1. Потврђујем Божје потпуно власништво нада мном и над свим што ми је поверено.
2. Одвајам првину – најмање десет процената – од сваке плате и дара који примим као свето и искључиво Божје власништво.
3. Од преосталог блага које ми Бог поверава, тежим да добровољно и великодушно дајем.
4. Молим Бога да ме учи да пожртвовано дајем за Његове циљеве, укључујући помагање сиромашнима и досезање изгубљених.

5. Схватајући да не могу да понесем земаљско благо са овог света, одлучујем да га сакупљам као небеско благо – за Христову славу и вечно добро других људи и мене самог.
6. Молим Бога да ми покаже како да водим друге у садашњу радост и будућу награду принципа богаћења.

Потпис: .....

Сведок: .....

Датум: .....

31 РАДИКАЛНО, ОСЛОБАЂАЈУЋЕ ПИТАЊЕ КОЈЕ МОЖЕШ ПОСТАВИТИ БОГУ О ТВОМ ДАВАЊУ

Постављање конкретних питања Богу представља важну традицију у Светом писму.

Аврам је стајао међу храстовим дрвећем у Мамрији и питао Господа: „Е, да ли судија целе земље неће судити право?“

Налазећи се на великој раскрсници у свом животу (2. Самуилова 2,1.2), Давид је поставио Богу два конкретна питања:

„Хоћу ли отићи у који град Јудин?“

А Господ му рече: „Отиди“.

А Давид рече: : „У који да одем?“

Рече: „Хеврон.“

И Давид отиде онамо“.

Као Божја деца требало би да Богу постављамо више него само реторичка питања. Требамо да питамо и тражимо и куцамо, очекујући некакав одговор или чудо од Бога (види Матеј 7,7). Господу није проблем да одговори на наша најизазовнија питања. Његови одговори неће увек бити толико очигледни као одговори Давиду, али и поред тога, Он нас позива да Му постављамо питања.

Кад је у питању управљање новцем, Бог нам није уручио листу са квадратићима где ћемо штиклирати једну по једну урађену ствар. Уместо тога, Он нам је обезбедио своју Реч са принципима за ефективно финансијско управљање – принципе са којима морамо да се рвемо. У процесу ове борбе, Бог очекује од нас да тражимо Његово лице и савет Богу угодних верника који су прешли више од нас на овом путу управитељства.

Бог је власник свега, а ми смо Његови управитељи, руководиоци Његовог новца. Одговорни управитељ се саветује са власником, тражећи Његово упутство. Управитељеве одлуке о финансијама захтевају разумевање и мудрост који су већи од наших сопствених. Свето писмо каже: „Ако неком од вас недостаје мудрости, нека иште од Бога који свима просто даје и не кори, и даће му се“ (Јаковљева посланица 1,5).

Да ли заиста желиш Божју мудрост и снагу у доношењу тешких управитељских одлука (и оцењивању твог сопственог срца у вези са тим)? *Онда истражи.* Он те неће оставити у мраку. Он ти је дао своју Реч и свог Духа да те воде.

Наредно тридесет и једно питање је састављено да ти помогне у трагању. Можеш одједанпут да проучиш редом колико год питања желиш или да размишљаш о једном питању дневно, током читавих месец дана. После сваког питања навео сам кључни одломак из Светог пима који се односи на то питање, као и друге одломке које бих волео да потражиш.

Божја Реч има такву силу са којом моје и твоје речи ни изблиза не могу да се упореде. Он обећава да се Његова Реч неће вратити Њему без извршења онога на шта ју је послао (види Исаија 55,11). Дакле, током сваког од ових краткотрајних размишљања усредреди се прво и пре свега на делове Светог писма, па тек онда на питања.

Замоли Светог Духа да говори твом срцу и да ти да унутства. Он ће то и урадити. Рачунај на то.

ПИТАЊА ЗА БОГА

1. Господе, у својој Речи ти често директно повезујеш доживљавање милости и изражавање милости кроз давање. Милост је твоја муња, а давање је наша грмљавина као одговор на муњу. Стога, ево мог питања: Да ли је степен мог давања указао на то да сам ја у пуној мери разумео и пригрлио твоју милост у мом животу, или указује на то да ја треба да схватим и одговорим на твоју милост на један дубљи и искренији начин? „Покажите своје обиље и у овом делу љубави... Јер ви знате благодат Господа нашега Исуса Христа, да је Он, будући богат, постао сиромашан вас ради, да се ви обогатите Његовим сиромаштвом.“ (2. Коринћанима 8,7.9)
Види такође 2. Коринћанима 9,15 и Римљанима 8,32.
2. Оче, да ли је могуће да си ме ти одгајио и поверио ми ова финансијска средства управо за време као што је ово? Да ли је више него случајно да си ми Ти поверио ово богатство, управо у овом тренутку

историје када толико много људи има велике потребе, а постоје огромна средства и прилике да им се помогне?

„И ко зна ниси ли за овако време дошла до царства.“ (Књига о Јестири 4,14)

Види такође Дела апостолска 17,26 и Ефецсима 2,10.

3. Да ли се мој живот окреће око Тебе? Оче, отвори моје очи. Шта је то што ја чврсто држим и што ми краде радост у садашњости и награду у будућности? Шта ја то чувам и задржавам за себе што ме спречава да целим срцем зависим од Тебе? Пошто новац и материјалне ствари имају масу, а маса делује силом гравитације, а гравитација нас држи у орбити око њих, шта је то што могу да поклоним што ће ми донети већу слободу? Шта од „моје“ имовине могу да дам Теби, тако да Ти постанеш мој центар гравитације? „Ниједан слуга не може да служи два господара; јер, или ће једнога мрзети а другога љубити, или ће једном бити привржен а другога презирати. Не можете да служите Богу и мамону.“ (Лука 16,13)
Види такође Псалам 42,1.2 и Матеј 5,6.

4. Господе, да ли ја поштујем Тебе као власника и извршног и финансијског директора имовине коју си ми поверио на старање? Или ја Тебе сматрам за само обичног саветника за финансије, коме плаћам хонорар (два процента, десет процената, или...)? Да ли се понашам као да сам ја власник продавнице, а Ти радиш за мене, уместо да схватим да си Ти власник, а да ја радим за Тебе?

„Јер је моја земља, а ви сте дошљаци и укућани код мене.“

(3. Мојсијева 25,23)

Види такође 5. Мојсијева 10,14 и 1. Дневника 29,11.12.

5. Где у мојој околини или свету желиш да одем да бих видео и учествовао у испуњавању физичких и духовних потреба кроз хришћанске службе? Народна кухиња? Рад са људима на улици? Служба са затвореницима? Служба борбе против абортуса? Да ли је краткотрајно мисијско путовање или дугорочна служба изван наше земље део Твог узбудљивог плана за мене и моју породицу?

„(Јосија) даваше правицу сиромасу и убогоне и беше му добро; није ли то познавати ме? говори Господ.“

(Књига пророка Јеремије 22,16)

Види такође Приче Соломунове 28,27 и Римљанима 10,13-15.

6. Господе, питам се: Зашто си ми дао више финансијских благослова него што сам некада имао? Ја сам претпоставио да си Ти то урадио да би побољшао мој *животињи* стандард, али сада ја питам: „Да није, уместо тога, то зато да бих ја повећао стандарда *давања*? Да ли заиста видим себе као Твог курира или претпостављам да зато што си Ти ставио нешто у моје руке, ја то треба да задржим за себе? (Ако ја чврсто држим нешто што си Ти желео да дам другоне, можда ће неко коме си Ти то наменио остати без тога?)
- „Да у свему будете богати – за свако простодушно давање, које нашим посредством изазива захвалност Богу.“
- (2. Коринћанима 9,11)
- Види такође 2. Коринћанима 8,14 и Дела апостолска 11,29.

7. Господе Исусе, да ли сам ја превише нагомилао? Да ли сам дозволио да немудро трошим и нагомилавам дуг који ме спречава да дајем Теби? Да ли сам рекао: „Није остало довољно за давање“, док сам неговао потрошачке навике које су ме уверавале да нема довољно за давање другима? Да ли дајем сразмерно Твом великом благослову који си ми дао? Узимајући у обзир да си Ти тражио да најсиромашнији Јевреји дају три десетка, да ли је стварно могуће да очекујеш мање од мене који сам релативно богат, познајем благодат Господњу и испуњен сам Светим Духом и Његовом снагом?
- „Поштуј Господа имањем својим и првинама од свега дохотка својега; и биће пуне житнице твоје обиља и пресипаће се вино из каца твојих.“
- (Приче Соломунове 3,9.10)
- Види такође Приче Соломунове 22,7 и 1. Коринћанима 16,2.
8. Господе, понекад сам се питао зашто ме не благосиљаш са још више новца. Да ли ја можда трошим новац прво на себе, уместо да теби дајем првину од свега што си ми дао?

„Је ли вама време да седите у кућама својим ма овај је дом пуст?

Зато сада овако вели Господ над војскама узмите на ум путеве своје. Сејете много, а увозите мало; једете, а не бивате сити; пијете, а не напијате се; одевате се, а ниједан не може да се згреје; и који заслужује новце, меће их у продрт тоболац.

Овако вели Господ над војскама: узмите на ум путеве своје. Идите на гору и донесите дрва, те зидајте дом; и биће ми мило и прославићу се, вели Господ. Изгледате много, а ето мало; и што унесете у кућу, ја раздувам; зашто?, вели Господ над војскама; зато што је дом мој пуст, а ви сваки трчите за свој дом. Зато се затвори небо над вама да нема росе и земља се затвори да нема рода њезина; и дозвох сушу на земљу и на горе и на жито и на вино и на уље и на све што земља рађа и на људе и на стоку и на сваки рад ручни.“

(Књига пророка Агеја 1,4-11)

Види такође Књига пророка Малахије 3,8-11 и Лука 6,38.

9. Госпoде, ти си заповедио сиромашној удовици да ти да̑ све што је имала и да не оставља ништа за саму себе. Дакле, да ли је некада неодговорно са моје стране да дам Теби сада – без обзира у каквој сам ситуацији – радије него да сачекам да то урадим касније? Да ли сам поверовао у лаж да немам довољно да дајем, упркос чињеници да су највећи примери даваоца у Библији били сиромашни људи?

„Тада дозва своје ученике и рече им: заиста, кажем вам, да ова сиромашна удовица стави више од свих који метаху у ковчег; јер сви метнуше од свог изобиља, а она од своје немаштине стави све што је имала, сав свој иметак.“

(Марко 12,43.44)

Види такође 2. Коринћанима 8,1-4 и Галатима 6,9.10.

10. Кажу ми твоје мишљење о овоме, Оче, јер је мој начин размишљања веома другачији: да ли би било на твоју част ако бих се ја одлучио за један основни ниво дохотка и имовине који ми је довољан за живот, а да једноставно дам другима све што ти

обезбедиш преко тога? У том процесу, да ли би ме учио да будем захвалнији и задовољнији?

„Ко љуби новце, неће се наситити новаца; и ко љуби богатство, неће имати користи од њега. И то је таштина. Где је много добра, много је и оних који га једу; па каква је корист од тога господару? осим што гледа својим очима. Сладак је сан ономе који ради, јео мало или много; а ситост богатоме не да спавати.“

(Књига проповедникова 5,10-12)

Види такође Књига пророка Осије 13,6 и Филипљанима 4,11-13.

11. Господе Исусе, пошто ће финансијска средства изгорети када Ти поново дођеш, да ли ће имовина, текући рачуни и добра која сам сакупио на земљи бити изгубљена ако се Ти вратиш док сам ја још увек у животу? Као они велики сандуци са новцем у „јужној валути“ који су неупотребљиви после грађанског рата у Америци, да ли ће све то бити безвредно? Да ли је Лутер био у праву када је рекао: „Све што сам задржавао, изгубио сам, али све што сам дао Богу, то

још увек поседујем.“ Да ли је А.В. Тозер био у праву када је рекао: „Свако привремено власништво се може претворити у вечно богатство; све што је предато Христу, одмах је дошло у контакт са бесмртношћу“?

„А дан Господњи доћи ће као лупеж; тога дана небеса ће уз снажну хуку проћи, а зажарене стихије ће се распасти и земља ће изгорети са свим делима која су на њој. Кад се све то тако распада, какви морате бити у светом владању и побожности ви који очекујете и пожурите долазак Божјег дана, када ће се ватром запаљена небеса распасти и зажарене стихије растопити. А ми на основу Његовог обећања очекујемо нова небеса и нову земљу, у којима праведност обитава.“

(2. Петрова 3,10-13)

Види такође Књига проповед-никова 5,15 и 1. Коринћанима 9,24.25.

12. Господе, треба ми помоћ у сагледавању свега овога. Зар чињеница да си Ти свој новац поверио мени, а не другима, не указује на то да Ти желиш да ја – током свог живота – улажем у вечност, радије

него да предам ту одговорност мојој деци? Зар не би требало да дозволим *Теби* да Ти одлучиш колико новаца Ти желиш да повериш њима? У случајевима где деца показују недостатак мудрости у управљању новцем, зар не би предаја новца њима било лоше руковање Твојим финансијама? Кад једног дана моја деца заврше факултет или имају свој посао, да ли би наслеђивање мог богатства (осим ствари које су од посебне сентименталне или породичне вредности) помогло њиховом сагледавању вечности и ходању са Тобом – или би то било компликовање, можда чак и корумпирање што би их навело да посрну? Да ли ја, као и Џон Весли, треба да учиним да моје руке, док сам још у животу, буду извршиоци тестаментна највећег дела „моје“ имовине?

„Наследство које се из почет-ка брзо добија, не бива на послетку благословено.“

(Приче Соломунове 20,21)

Види такође Приче Солому-нове 13,11 и 17,26 и 1. Коринћанима 4,2.

13. Како могу да будем сигуран да ће имовина коју си ми поверио служити Теби и после

моје смрти? Како могу да знам да ће они којима оставим ово богатство хтети да га употребе за напредак Твог царства? Претпостављам да је ово закључак: ако су моја деца одрасли и независни људи, да ли треба да сада дајем оно што могу, а када умрем да већи део онога што остане дам цркви или за мисију или хришћанске службе које су близу Твог срца? Зар не би требало да усмеравам своју децу да траже наследство које долази из *Твоје* руке, а не моје? Зар не би требало да и ја и они усмеримо наш поглед на наследство у небу које може да буде обогашено кроз наше верно давање овде и сада?

„Ходите, благословени Оцамога, наследи-те царствокојевамјеприпремљеноодпо-станка света. Јер огладнех и дадохте ми да једем...“ (Матеј 25,34.35)

Види такође 1. Петрова 1,3.4 и Колошанима 3,23.24.

14. Оче, која је негативна последица у вечности ако Ти сада дам што је могуће више? А са друге стране, која је негативна последица у вечности ако сада смањим давање или га

одложим за касније? Да ли заиста постоји опасност од тога да дам превише и пребрзо? Или је стварна опасност дати премало и прекасно?

„Ко је веран у најмањем – веран је у великом, а ко је неисправан у најмањем – неисправан је и у великом. Ако дакле, нисте били верни у неправедном богатству, ко ће вам поверити истинито богатство. И ако нисте били верни у туђем, ко ће вам дати ваше?“
(Лука 16,10-12)

Види такође Лука 19,17; Марко 10,29.30 и 2. Коринћанима 5,9-11

15. Господе, рецимо да ме Ти подстичеш да дајем сада. Ако одложим то давање – из било ког разлога – да ли је могуће да ћу можда умрети пре него што добијем прилику да то дам касније? (Или ће можда новац нестати пре него што се ја снађем да га дам?)
„Каж ми, Господе, крај мој, и докле ће трајати дани моји? да знам како сам ништа. Ево с педи дао си ми дане, и век је мој као ништа пред тобом. Баш је ништа сваки човек жив.

Баш ходи човек као утвара; баш се узалуд кида, сабира, а не зна коме ће допасти. Па шта да чекам, Господе? Над је мој у теби.“

(Псалам 39,4-7)

Види такође Књига проповедникова 5,13.14 и 8,8.

16. Ако не дајем од мог богатства сада за циљење Твог царства, да ли ћу бити у опасности да постанем више обузет земаљским уместо небеским благом? Одлагањем давања, да ли ће моје срце отврнути за твоје подстицаје на давање? Да ли ћу тако учинити себе неприпремљеним за вечност?
„Богатима на овом свету на-лажи да не буду охоли и да се не уздају у несигурно богатство, него у Бога који нам све даје изобилно за ужитак, да чине добро, да се богате у добрим делима, да буду дарежљиви на општу корист, сабирајући тако себи благо као темељ за будућност, да достигну прави живот.“
(1. Тимотеју 6,17-19)
Види такође Матеј 6,21 и Јеврејима 3,15.

17. Пошто немам другог избора него да оставим новац иза себе кад умрем, да ли је заиста „давање“ ако напишем у мом тестаменту како треба да буде расподељена моја имовина (тј. *Твоја* средства која су на одређено време поверена мени)? Сигурно би било мудро наменити средства у племените сврхе, али пошто не укључује ни мало жртвовања нити захтева поуздање у Тебе, да ли то представља „давање“ у пуном смислу те речи? Да ли ћу себе лишити радости и награде и ускратити Те мог поверења, задржавајући до смрти значајна средства која сам могао радосно да Ти дам док сам још био у животу?

„Не као да ја тражим дар, него тражим плод који се множи на ваш рачун.“

(Филипљанима 4,17)

Види такође Јеврејима 9,27 и Ефесцима 6,8.

18. Оче, берза или некретнине не могу ни да се упореде са вечним добицима који произилазе од инвестирања у Твоје царство. Ко може да се изједначи са твојим обећањем од 10.000 процената (стоструким добит-

ком)? Зашто су, онда, моје очи тако често уперене на пролазне, земаљске инвестиције које доносе тако мале, бедне добитке? Господе, прошири мој видик, ојачај моју веру и развиј мој менталитет улагања у вечност. „Тада одговори Петар и рече Му: ето, ми смо оставили све и пошли за тобом; шта ћемо добити?

А Исус им рече: заиста вам кажем да ћете ви, који пођосте за мном, у новоме свету, када Син човечији седне на престо славе своје, и сами сести на дванаест престола и судити над дванаест племена Израиљевих. И сваки који остави куће, или браћу, или сестре, или оца, или мајку, или жену, или децу, или њиве ради мога имена, примиће стоструко и наследиће живот вечни.“

(Матеј 19,27-29)

Види такође Јеврејима 6,10 и 2. Коринћанима 4,18.

19. Господе, помози ми да јасно видим где треба да дајем Твој новац. Помози ми да употребим разборитост и да одлучим који примаоци ће имати највише користи од новца који ћу дати, а ко ће, по свој

прилици њиме лоше управљати. Да ли ја дајем Твој новац за циљеве које Ти стварно највише вреднујеш? За оперу? Музеје уметности? За неко хуманитарно друштво? Без обзира колико ове ствари могу да буду добре, да ли су оне близу Твог срца као што је то евангелизација, учеништво, оснивање цркава или помагање сиромашнима, инвалидима, затвореницима, као и нерођенима и њиховим мајкама? „И то молим од Бога да вапа љубав све више и више обилује у спознању и сваком осећању, да можете испитивати шта је боље...“ (Филипљанима 1,9.10)

Види такође 1. Тимотеју 5,3-5 и Приче Соломунове 14,7.

20. Будући да си позвао богатог младића да подели све што је имао и да Те следи по вери, да ли је могуће – да ли се то икада може десити – да ћеш можда и мене позвати да урадим то исто? Да ли сам се потрудио да Те макар питам о овоме? Ти си позвао Закеја да да половину од свега што је имао. Пошто ја зарађујем дупло више од неких људи, да ли би давање половине од онога

што ја имам био избор који је прихватљив и Христу угодан?

„Закеј пак стаде и рече Господу: види, Господе, дајем половину свога имања сиромасима и ако сам од кога што изнудио, враћам четвероструко.

А Исус му рече: данас је дошло спасење овој кући, јер је и он Аврамов син; јер је Син човечији дошао да потражи и спасе оно што је пропало.“

(Лука 19,8-10)

Види такође Матеј 19,21 и Лука 14,33.

21. Ако бих направио листу комплетне имовине коју си ми поверио, Господе, а онда те упитао шта од тога желиш да поклоним другима, да ли постоји нешто, као рецимо, кућа, ауто, некретнине, новац за пензију, рачуни у банкама, што ја остављам ван те листе или то сматрам недодирљивим? Да ли се ја понашам као да Теби не припада *све* то, већ само остаци, оно што још увек нисам обећао негде другде? Ако ја не стављам све то на сто пред Тебе и питам те шта Ти желиш да урадим са тим, да ли сам ја стварно Твој ученик?

„Господња је земља и што је год у њој,
васиљена и све што живи на њој.“

(Псалам 24,1)

Види такође 1. Коринћанима 6,19, Псалам
50,12 и Књига пророка Агеја 2,8.

22. Оче, Ти познајеш моје срце у потпуности.
Зашто ја грчевито држим моју имовину?
Да ли ја покушавам да докажем нешто? Да
ли је то због мог поноса? Моћи? Угледа?
Себичности? Несигурности? Страха? Да
ли ја несвесно новцем замењујем Бога? Да
ли у тражењу материјалних задовољстава
пропуштам да доживим задовољства која
могу да се нађу само у Теби? Да ли желиш да
урадим нешто другачије – можда *иошйуно*
другачије – да би моја чежња за тобом и
моја зависност од тебе била још већа?
„... жедна је тебе душа моја, за тобом чезне
тело моје у земљи сувој, жедној и безводној.“
(Псалам 63,1)
Види такође Колошанима 3,4-6 и Псалам
34,8.

23. Да ли је жеља мог живота да чујем друге
како о мени кажу: „Он је тако успешан!“

или Тебе како кажеш: „Добро, слуто добри
и верни“? Када те сретнем лицем к лицу, да
ли ћу пожелети да сам дао мање – или више?
Боже, помози ми да премостим разлику
између онога што сада дајем и онога што
ћу једног дана пожелети да сам дао.

„Пазите и чувајте се сваког лакомства, јер
у изобилју ничији живот не почива на
његовом имању.“

(Лука 12,15)

Види такође 2. Коринћанима 8,7 и Дела
апостолска 10,1-4.

24. Господе, да ли ме страх од ужасних болести
и старости задржава од давања? Знам да
ме ти позиваш да будем мудар, али да ли
сам отишао предалеко, до тачке гомилања
залиха уместо да имам поверења у тебе? У
стварном животу, дали ја чувам залихе као ре-
зервни план у случају да ме Ти изневериш?
„Не брините се дакле за сутрашњи дан, јер
ће се сутра бринути за себе; доста је дану
зла свога.“
(Матеј 6,34)
Види такође Приче Соломунове 3,5.6 и
Филипљанима 4,6.19.

25. Ово је ужасна мисао, Оче, али да ли се материјална добра такмиче са тобом за господство над мојим животом? Да ли је мој духовни живот – и духовни живот моје породице – био оштећен нашим богатством и нашом занесеношћу богатством? Да ли је истина да је давање једини противотров материјализму? Да ли ја дајем довољно да бих доживео ослобођење од материјализма, као и радосну слободу од тираније новца и материјалних ствари?

„Јер ништа нисмо донели на свет, па ништа не можемо ни однети. А кад имамо храну и одећу, будимо овим задовољни. Који пак желе да се богате упадају у напаст и замку и многе неразумне и штодљиве жеље које гурају људе у пропаст и погипбао. Јер среброљубље је корен свих зала; неки му се предадоше, застранише од вере и сами себи многе муке причинише. А ти, човече Божји, избегавај све то; иди за праведношћу...“

(1. Тимотеју 6,7-11)

Види такође Књига пророка Језекиља 28,4.5 и Откривење Јованово 3,17.18.

26. Конкретно, шта је то што ја чврсто држим, а ти желиш да дам другима? Пошто ми обећаваш да: „Блаженије је давати него ли примати“, којих благослова и среће ја лишавам себе тиме што задржавам оно што ти желиш да дам?

„Благо око биће благословено, јер даје хлеба својега убогому.“

(Приче Соломунове 22,9)

Види такође Дела апостолска 20,35 и 2. Коринћанима 8,13-15.

27. Молим те, Исусе, покажи ми како да боље комуницирам и молим се са мојим брачним другом и децом тако да заједно можемо да ходамо овим узбудљивим путем давања? Помози нам, Господе, да водимо и охрабрујемо једни друге, не остављајући једно друго по страни.

„Од Господа је разумна жена.“

(Приче Соломунове 19,14)

Види такође 2. Коринћанима 9,7 и Ефесцима 5,22.25.

28. Шта ја радим, а шта би требало да радим да бих научио моју децу да буду редовни,

радосни и великодушни даваоци?

„Учи дете према путу којим ће ићи, па неће одступити од њега ни кад остари.“

(Приче Соломунове 22,6)

Види такође 1. Коринћанима 11,1 и 16,2.

29. Господе, ја схватам да би у већем делу света, у већини раздобља у историји, мене сматрали изузетно богатим (чак и ако сам из ниже или средње класе на овом месту и у овом времену). Да ли си ти ставио толико пуно у моје руке јер си ме благословио даром давања и желиш да научим да користим тај дар на твоју славу? Да ли ја пропуштам благослове и радост тако што не употребљавам овај дар?

„Тако смо и ми многи једно тело у Христу, а као појединци ми смо један другом удови. А по благодати, која нам је дана, имамо различите дарове: ако је пророштво – нека се слаже са вером, ако је дар служења – нека буде у служењу, ако је ко учитељ – нека ради на поучавању, ко има дар утехе – нека теши, ко даје – нека даје просто.“

(Римљанима 12,5-8)

Види такође 2. Коринћанима 9,7 и Галатима 6,9.

30. Ако сам ја давалац, кога ја пуочавам и саветујем у вези давања? У духу понизности, како са другима да поделим радост давања? Ако су неки од нас молитвени борци који су позвани да друге уче како да се моле, да ли ми остали треба да будемо борци који дају? Да ли неке од нас позиваш да буду пример другима у давању и покрећеш их да подигну стандард давања? (Да ли ја треба да тежим да постанем борац који даје и/или да тражим савет и вођство од таквих људи по том питању?)

„Обзнањујемо вам, браћо, благодат Божју која је дана македонским црквама, да је у многим кушању невоље њихова радост била обилна и да је њихово пуко сиромаштво показало обиље у богатству њихове простодушности... јер знам вашу спремност, за коју се вама хвалим Македонцима, да је Ахаја спремна још од прошле године и да је ваша ревност подстакла већину...“.

(1. Коринћанима 8,1,2; 9,2,3)

Види такође 1. Дневника 29,1-14 и Јеврејима 10,24.

31. Пет минута после моје смрти, шта ћу пожелети да сам дао док сам још имао прилике? Оче, сигурно је да ја не морам да чекам да умрем да бих ово схватио. Молим те, покажи ми сада, док још увек могу да дам за све оно што је по твом срцу – док још могу да доживим радост у спознању да су други људи нахраћени и добили помоћ и досегнути за Христа, примајући из мојих руку помоћ која им је потребна. Молим те, оснажи ме да живим сваки дан до краја мог живота овде, радујући се небу и сакупљајући благо у њему. Помози ми да ишчекујем речи за које чезнем да од тебе чујем: „Добро, слуго добри и верни.... ући у радост свога господара“ (Матеј 25,21). „Јер ће доћи Син човечији у слави свога Оца са анђелима својим, и тада ће узвратити свакоме по његовом делању.“ (Матеј 16,27)
 Види такође Приче Солому-нове 19,17 и Матеј 10,42.

НАПОМЕНЕ

1. Randy Alcorn, *In Light of Eternity* (Colorado Springs, Colo.: WaterBrook, 1999).
2. John Bunyan, цитирао: Bruce Wilkinson in “Walk Thru Eternal Rewards” seminar notebook, Walk Thru the Bible Ministries.
3. A. W. Tozer, “The Transmutation of Wealth,” *Born After Midnight* (Harrisburg, Penn.: Christian Publications, 1959), 107.
4. Ако бисте желели једну од ових бесплатних честитки, пошаљите ваше име и адресу на празној коверти са маркицом, на адресу: Eternal Perspective Ministries, 2229 East Burnside #23, Gresham, OR 97030, USA.
5. C. S. Lewis, *The Weight of Glory* (New York: Macmillan, 1949), 3-4.
6. Barna Research Update, June 5, 2001; www.barna.org.
7. Randy Alcorn, “Nineteen Questions to Ask before You Give to Any Ministry,” Eternal Perspective Ministries, www.epm.org/givquest.html.
8. За избор ових библијских проучавања контактирајте Crown Financial Ministries на www.crown.org, 777-534-1000.

9. Чарлс Дикенс, *Божична прича*
(Чингоја, 2001., стр. 92)
10. Чарлс Дикенс, *Божична прича*
(Чингоја, 2001., стр. 95)

ГДЕ МОЖЕТЕ ДА ПОТРАЖИТЕ МАТЕРИЈАЛЕ
ЗА ПОМОЋ У ВЕЗИ ВАШИХ ПИТАЊА
О ДАВАЊУ И УПРАВАЊУ НОВЦЕМ

Ronald Blue & Company
www.ronblue.com
+1-800-841-0362

Christian Stewardship Association
www.stewardship.org
+1-847-375-4741

Crown Financial Ministries
www.crown.org
+1-800-722-1976

Eternal Perspective Ministries
www.epm.org
(includes articles by Randy Alcorn)
+1-503-663-6481

The Gathering
www.thegathering.com
+1-903-509-9911

Generous Giving
www.generousgiving.org
+1-423-755-2399

The Good Steward
www.thegoodsteward.com
+1-704-841-7828

International Steward
www.internationalsteward.org
+1-616-656-2500

The Stewardship Alliance
812-386-2500

National Christian Foundation
www.nationalchristian.com
+1-800-681-6223

The Timothy Plan
www.timothyplan.com
+1-800-846-7526

Stewardship Partners
www.stewardshippartners.com
+1-800-930-6949

Писца, као и организацију Eternal Perspective Ministries, можете да контактирате на и-мејл адресу: info@epm.org, телефон: +1-503-668-5200, адреса: 39085 Pioneer Blvd., Suite 200, Sandy, OR 97055, USA.

Издавач и писац би волели да чују ваше коментаре о овој књизи. *Молимо Вас, контактирајте нас на:*

www.bigchangemoments.com ili
office@ikonos.org.rs

ДРУГЕ КЊИГЕ РЕНДИЈА АЛКОРНА
(RANDY ALCORN)

Белетристика:

Deadline

Dominion

Edge of Eternity

Lord Foulgrin's Letters

Safely Home

The Ishbane Conspiracy

(with Angela and Karina Alcorn)

Документарна Литература:

Heaven

The Law of Rewards

The Purity Principle

The Grace and Truth Paradox

The Treasure Principle

In Light of Eternity

Money, Possessions and Eternity

Pro-Life Answers to Pro-Choice Arguments

Sexual Temptation

Restoring Sexual Sanity

Women Under Stress (with Nancy Alcorn)

Why Pro-Life?

